

У. ДЖ. КОЛВИЛЪ.

ЧОВЪШКАТА АУРА

и

ЗНАЧЕНИЕТО НА ЦВЪТОВЕТЪ

ТРИ ЛЕКЦИИ ПО ОКУЛТНАТА НАУКА

ПРЪВЕЛЪ ОТЪ АНГЛИЙСКИ
СТ. БЪЛЕВЪ.

Издава книжарницата на Д. Головъ — София.

ВАЖНИ КНИГИ ЗА ВСЪКОГО,

Издания на книжарницата Д. Головъ — София.

Тайнственото, отъ Камилъ Фламарионъ, въпросъ за душата и нейнитѣ прояви	2.—
По вълнитѣ на безкрайността, астрономична фантазия отъ Камилъ Фламарионъ	1.50
Отъ развала къмъ провала, диалогирани очерки, отъ Ст. Михайловски	2.50
Между два свѣта (Хипация), историко-философски романъ, отъ Чарлзъ Кингзли, прѣвелъ Ив. П. Плачковъ	3.—
Нова наука за лѣкуване, Луи Куне	3.50
Здравъ ли съмъ или боленъ, пробенъ камъкъ и съвѣтникъ за всѣкиго отъ Луи Купе	0.50
Вегетарианека готварека книга, отъ Едуардъ Балцеръ	2.50
Принципитѣ на френологията, отъ Хенри С. Дрейтънъ и Джѣймсъ Макъ Нейлъ	4.—
(Подвързана)	5.—
Бѣлѣжки очерки и фейлетони, отъ Ив. П. Плачковъ	2.—
Луди-млади, (сценична игра) отъ Цанко Бакаловъ.	1.—
Халосеникъ, " " " " "	1.—
Списанието „ЛѢТОПИСИ“, подъ директорството на К. Величкова и сътруднич. на най-виднитѣ у насъ писатели, 5-годишни течения.	42.—
Школа по дигулка, отъ Дим. х. Георгиевъ	5.—
Потайната религиозна филоеофия на Индия, и пр.	2.—
Камо грядеши, (Quo Vadis) отъ Хенрихъ Сенкевичъ, исторически романъ	6.—
България, нейнитѣ приятели и неприятели, отъ гледище на закона за израждането, отъ проф. А. Мошковъ	1.50
Мисълта—творецъ на характера, отъ Джѣймсъ Алленъ	1.—

У. ДЖ. КОЛВИЛЪ.

ЧОВЪШКАТА АУРА

И

ЗНАЧЕНИЕТО НА ЦВЪТОВЕТЪ

ТРИ ЛЕКЦИИ ПО ОКУЛТНАТА НАУКА

ПРЪВЕЛЪ ОТЪ АНГЛИЙСКИ
СТ. БЪЛЕВЪ.

Издава книжарницата на Д. Головъ — София.

СОФИЯ
Печатница »Искра« ул. »Раковски« № 133.
1914.

ПЪРВА ЛЕКЦИЯ.

ОСНОВНИ ПОЛОЖЕНИЯ.

Съдържание: Опредѣление на човѣшката аура въ различие отъ личния магнетизъмъ. — Класифициране на човѣшката аура. — Какъ да се развие и използва една добра и мощна аура. — Устно и зрително лѣкуване чрѣзъ внушение. — Успѣшниятъ телепатистъ. — Практикуване на умствено телефониране. — Какъ се прѣдаватъ мислитѣ. — Умствено лѣкуване на отсѣтстващи. — Упражнение, чрѣзъ което се развива аурата. — Терапевтични дѣйствия на цвѣтоветѣ: червенъ, синь, жълтъ и моравъ.

Двата отдѣлни прѣдмета, които се разглеждатъ въ този опитъ, сж, по своята природа, тѣй тѣсно свързани единъ съ други и тѣй често се излагатъ съвмѣстно въ модерни съчинения, щото изглежда желателно да ги смѣтаме практически нераздѣлни. Слѣдъ обнародването на „Видимиятъ и невидимиятъ човѣкъ“ (Man Visible and Invisible) отъ популярния авторъ и лекторъ окултистъ Ч. У. Ледбитеръ, (C. W. Leadbeater) интересътъ, както и любопитството начитающата публика, сж били тѣй силно възбудени, щото тя е поискала да узнае, до колко поразителнитѣ изявления, направени не само въ оная книга, но и на друго мѣсто, може да се считатъ безпрѣкословно за вѣрни, и, при всичко че сюжетътъ на една такава книга не допуска подробно разглеждане, пакъ има много точки относно двѣтѣ главни теми, съ които тя се занимава — (1) човѣшката аура и (2) значението на цвѣтоветѣ и

служенето съ тѣхъ — които точки може да бждатъ разгледани по единъ съвсѣмъ прость и общодостъпенъ начинъ.

Отъ гледището само на ясновидството, обикновената публика на-да-ли е подготвена да сжди за достоинства на каквито-и-да-било положения, защото малко хора, сравнително, сж достатъчно запознати, отъ опитъ, съ вътрѣшното или съ едно твърдѣ широко виждане, което да имъ дава възможность да установятъ точността или неточността на каквито-и-да-било изявления, основани единствено на психично възприятие; ала въ случая съ едната страна на въпроса — цвѣтътъ, всѣки е напълно свободенъ да провѣри дѣйствиата, които разнитѣ цвѣтове произвеждатъ върху човѣци, животни и растения, а сжщо тѣй да наблюдава влиянието на цвѣта въ измѣняването на атмосферната температура; по тоя начинъ онова, което, инакъ, би могло да се покаже като единъ твърдѣ труденъ и напълно окултенъ прѣдметъ, скоро става материя за всеобщо изучване и доказване.

Човѣшката аура, ако и видима само съ помощта на ясновидството, се разпознава или чувствува по единъ осязателенъ начинъ отъ милиони хора, които нѣматъ никакво понятие отъ науката за душата или отъ развитието на необичайни възприятия. И, макаръ че тази аура, която окръжава всѣки живуцъ организъмъ, се описва смѣтно като „магнетизъмъ“ отъ голѣмо множество люде, които сж ъ отдали какво-годѣ внимание, все пакъ думата „магнетизъмъ“ — понеже тя има отдѣлно техническо значение въ други области на научното издирване — не

изказва съвсѣмъ точно онова, което ние разбираме подъ израза аурно изтичане или лжчеизпускане. Личенъ магнетизъмъ е единъ удобенъ и широкъ изразъ, който сумира въ двѣ думи онова, което би могло да се опише правилно, само когато употрѣбимъ нѣколко изречения, тъй като това заглавие често се дава на цѣлокупния сборъ отъ всички ония нѣща, които влияятъ върху насъ, когато влѣземъ въ съприкосновение съ нѣкой впечатлителенъ мжжъ или нѣкоя впечатлителна жена. Прочутиятъ Д-ръ Грегори (Dr. Gregory), отъ Единбургъ, не се е поколебалъ да нарече своята книга „Животенъ магнетизъмъ или месмеризъмъ и неговитѣ явления“ (Animal Magnetism or Mesmerism and its Phenomena), макаръ че тази книга (последното издание на която е било обнародвано въ Лондонъ въ 1877 г.) дава единъ прѣгледъ на многобройни случаи отъ умствено и физическо лѣкуване съ помощта на процеси, наричани сега обикновено внушения, а сжщо тъй цитира множество цѣнни примѣри огъ явно ясновидство. Мари Корели (Marie Coreli) въ 1886 г., когато първото издание на нейния и сега още прочутъ „Романъ отъ два свѣта“ (A Romance of Two Worlds) е обърнало вниманието на публиката, е употрѣбила по-умѣстното заглавие „човѣшко електричество“, за да означи чудесното духовно или психично изтичане на потенциална енергия отъ такива възвишени характери, като Хелиобасъ и сестра му Зара. Дълго врѣме прѣди това Булверъ Литтонъ (Bulwer Lytton) е запозналъ своитѣ читатели съ думата „Врилъ“, която е била сигурно произведена отъ Vir, прѣвъзходниятъ

мжжъ, който въ латинския езикъ се различава отъ Homo, обикновенъ мжжъ. На английски Virtue (добродѣтель, сила, храбрость), Virility (мжжественость) и всички подобни, добръ познати, думи, които почватъ съ сричката Vir, говорятъ сами по себе за своя произходъ, и не е никаква тайна за ония, които изучаватъ психичната наука, когато Евангелиститѣ имъ казватъ, че отъ Учителя е излизала сила, която е изцѣрявала страждущи, които сж могли да възприематъ нейното влияние. Virtus означава на латински нѣщо много повече, отколкото модернитѣ англичани разбиратъ подъ думата virtue, която често е била ограничавана почти изключително до отрицателното си значение. Положителна сила, изобилна енергия, която се разпространява навънъ, за да изцѣрява и ощастливява други, и която все пакъ държи своя производител въ свършено здраве и пълна сила — такъвъ е билъ първоначалниятъ смисълъ на оная важна и силна дума, която трѣбва да се възстанови въ простонародния говоръ до пълнотата на своето старинно значение. Професоръ Van der Naillen, чиито три романа: „Върху височинитѣ на Хималайтѣ“ (On the Heights of Himalaya), „Въ светилището“ (In the Sanctuary) и „Валтасаръ магътъ“ (Balthazar the Magus), сж пълни съ цѣнни поучения относно аурата на повече на прѣднали хора, отколкото сж обикновено практицитѣ на лѣчебното изкуство, ни е казалъ, че човѣшката аура, въ широкъ смисълъ, може да се класифицира на три категории: 1) оная, която се произвежда отъ обикновения мжжъ или обикновената жена и която се простира

само твърдѣ малко отвждѣ вѣнкашната личностъ ; 2) оная, която принадлежи на люде, чието развитие въ нравствено и умствено отношение стои рѣшително по-горѣ отъ онова на обикновенитѣ люде — аура, която се простира извѣнъ физическия човѣкъ много повече, отколкото въ обикновени обстоятелства ; 3) оная, която се произвежда отъ Адепти (посветени) или Архати, които могатъ да хвърлятъ своитѣ еманации (изтичания, лжчи), по своя воля, на която-е частъ отъ тази планета. Такива твърдѣния се съгласяватъ напълно съ всичко онова, което можемъ да съберемъ отъ стари и нови съчинения относно неограниченитѣ възможности на оная проникателна и до висша степенъ силна енергия, която е, очевидно, единъ влиятеленъ, но често непризнатъ факторъ въ съединенитѣ дарби на сполучлива телепатия и умствено лѣкуване на далечно разстояние. За онзи типъ простодушно-благочестиви хора, които възлагатъ пълно упование на Бога и сж наклонни да се въздържатъ отъ всѣко изучване метода на Божественитѣ дѣла, разсжденията върху начина, по който става духовното лѣкуване, може да се покажатъ излишни и понѣкога може да бждатъ нежелателни ; но рационалистичниятъ умъ иска рѣшително да провѣри тайната научно, ако е възможно, и такова изслѣдване на начина, по който се получаватъ благословенията, за които ние сме искрено благодарни, никакъ не клони да намали нашата оцѣнка на самитѣ благословения ; напротивъ, научно занимаващиятъ се ученикъ бива често много по-разумно признателенъ, отколкото може да бжде всѣки другъ,

който приема слѣпешката и мълчаливо едно благодѣяние, като остава въ пълно незнание относно безспирното дѣйствиуване на всемирния порядъкъ.

Най-рационалниятъ и дѣйствително наученъ възгледъ върху тази материя е, че тя не е нищо друго освѣнъ единъ проявенъ модусъ отъ всемирната субстанция. Нѣкогашната алхимия и модерната химия се приближаватъ въ послѣдно врѣме все повече една къмъ друга, тъй че, мнозина отъ най-именититѣ съврѣменни физици оповѣстватъ, че ставатъ привърженици на старата теория на PRIMUM MOBILE или ETHERIA; да-ли тѣ употребяватъ старитѣ латински названия или не, за да изразятъ своето мнѣние, — това е твърдѣ маловаженъ въпросъ. Изглежда, че нѣма никаква стабилностъ въ химическия атомъ, когато ни се казва, че той може да се разложи на множество електрони; обаче, безъ да се обръща внимание, какво може да бжде разложено или доведено до изчезване, всемирниятъ простъ елементъ, — първиченъ и послѣденъ, — отъ който произлизатъ всички най-разнообразни сложни тѣла и къмъ който тѣ всички трѣбва евентуално да се върнатъ, — остава, както винаги, неизмѣнниятъ изворъ на енергия или субстанция, която нито се създава, когато свѣтове възникватъ, нито пъкъ се унищожаватъ, когато планети се разпадатъ.

Простата сила или енергия на живота, чистиятъ духъ на чозѣчеството, е Врилъ, и това послѣдното именно начало образува и лѣкува и може да развива отъ себе си сила, която заповѣдва на всички комбинации отъ разнообразни елементи да се явяватъ и изчезватъ.

Естествената Магия е единъ прѣдметъ, който кога-да-е ще се разбере отъ по-смысле-нитѣ люде на Западъ, както тя е била разбрана отдавна отъ вѣщитѣ хора на Изтокъ. Източниятъ чудотворецъ, чиито фокуси смайватъ зрителя англичанинъ, е просто единъ човѣкъ, който е добилъ по-голѣма контрола надъ *Праната*, или жизнената енергия, която той се е научилъ да спазва и да насочва споредъ волята си, но която обикновениятъ човѣкъ позволява да се прѣска поради липса на себеобладание, или владѣние на чувствата и похотитѣ. За развиване и използуване една добра и силна аура нужни сж извѣстни редовни упражнения, начело на които стоятъ ония порвоначални упжтвания по ритмичното или хармонично дишане, които сега начеватъ да обрѣщатъ като-че общото внимание въ Америка и въ Европа. Мистериознитѣ Йоги въ Индия съставятъ единъ много повисокъ класъ хора, отколкото фантастичнитѣ факири, които се изпрѣчватъ тамъ прѣдъ очитѣ на обикновенитѣ пжтешественици; защото, докато факиритѣ произвеждатъ публично своитѣ фокуси и сж готови да показватъ своето изкуство за пари въ всѣко врѣме, истински напрѣдналитѣ магии се държатъ настрана отъ оная просташка публичность, която никога не прѣдставя случай за изврѣшване истинско добро на човѣчеството. Мощната животинска аура на външния човѣкъ, която се показва на ясновидеца често като свѣтло-червена по цвѣтъ, служи твърдѣ много при произвеждането на най-видимитѣ магически дѣйствия, както и при подпомагането на ония физически проявления, къмъ

които спиритуалистите сж показвали такъвъ голѣмъ интересъ въ днитѣ на Д. Д. Холмъ и на други чудесни „медиуми“, разказътъ за чиито опити звучи понѣкога подобно на най-чудноватитѣ вълшебни приказки. Завърналитѣ се духове, за които се казва, че посѣщавали твърдѣ често множество стари замъци, сж въ нѣкои случаи дѣйствителенъ фактъ, и необикновенитѣ явления, които смайватъ мнозина, а интересуватъ, безъ да ги ужасяватъ, нѣколко модерни издирвачи на психичнитѣ тайни, биватъ подпомагани въ голѣмъ размѣръ отъ така наречената АКАСА, или жизнено изливане на нѣкои медиумистични лица, безъ чието присѣствие психични явления отъ видимъ характеръ ставатъ само твърдѣ нарѣдко.

Съ вѣнкашна и малко груба степенъ отъ аура си служатъ често ползотворно магнетически цѣрители и други лица, които прибѣгватъ къмъ разни манипулации съ цѣль да прѣдадатъ сила на разслабени тѣла. Съ тази степенъ отъ сила си служатъ сжщо въ голѣмъ размѣръ хипнотизатори, които се държатъ въ извѣстно физическо съприкосновение или поне въ голѣма физическа близость съ своитѣ субйекти. Този „животенъ магнетизъмъ“, който по никакъвъ начинъ не се ограничава само въ човѣшки сжщества, се произвежда изобилно отъ силни и здрави животни, които си служатъ съ хипнотизма въ нѣкои отъ неговитѣ фази инстинктивно, ако не нарочно. Тази степенъ отъ аура, макаръ и изобилна и полезна за едно повърхностно дѣйствие, не може да се употрѣбява обширно за умствено телеграфирание или пъкъ за лѣкуване

болни на далечно разстояние, и поради това не е необикновено нѣщо да срѣщашъ хора, които практикуватъ по единъ сполучливъ начинъ най-нагледнитѣ фази на внушението — устно (словесно) и зрително лѣкуване — и които не схващатъ, че внушението може сѣщо да се окаже твърдѣ ефикасно, когато всички вън-кашни сили отсѣтствуватъ или пъкъ сж отстранени. Колкото повече едно лице се осланя на своята фигура, както и на извѣстни свои уловки въ гласа и маниеритѣ, толкова по-поврѣхностна може да бѣде неговата работа. Такова лице, макаръ и надарено въ голѣмъ размѣръ съ „личенъ магнетизъмъ“, много е вѣроятно, че ще бѣде лесно забравяно дори отъ възторжени почитатели, слѣдъ като тѣ сж се отдалечили на значително физическо разстояние отъ привличащия операторъ. Успѣшниятъ телепатистъ, който скоро съумѣва да лѣкува отсѣтствувачи и да имъ дава здраве и общо благосъстояние, бива често лице, чиято интелектуална привлѣкателна сила далечъ прѣвъзхожда всѣка лична омая и което по-скоро плѣнява умоветѣ, отколкото да прѣлъства физическитѣ чувства на впечатлителнитѣ натури. Гледана отъ ясновидецъ, аурата на единъ високо издигнатъ въ умствено отношение човѣкъ, билъ той мжжъ или жена, има често отличително жълтъ, а понѣкога разкошно златистъ цвѣтъ; дѣйствието на такава аура е, че тя възбужда умственитѣ способности на всички ония, които може да се окажатъ възприемчиви къмъ нея, успокоява физическитѣ вълнения и регулира нервитѣ.

Практикуването на умствено телефониране лесно се разбира по аналогия сега, когато Маркониевата проста система отъ безжиченъ телеграфъ се оказа съвсѣмъ безспорна. Етерътъ — дума съ твърдѣ широко значение — ще послужи много добрѣ за сегашната ни цѣль, когато искаме да прѣдставимъ една опрѣдѣлена картина за това — какъ се прѣдаватъ мислитѣ (или тѣхнитѣ дѣйствия) отъ мѣсто на мѣсто и отъ умъ на умъ.

МИСЛИТѢ СЖ СИЛИ — това е общоприета поговорка, която съдържа въ себе си една велика истина отъ най-важно етично значение, защото, ако вѣрваме на това или на нѣщо подобно, ние сигурно ще станемъ далечъ по-прѣдпазливи въ областта на мисълта, отколкото обикновено сме. Мислитѣ сж резултатъ на мозъчно дѣйствие, обаче надъ мозъка се движи умътъ, който именно го привежда въ опрѣдѣлено движение. Материалистътъ е свикналъ да казва, че мозъкътъ отдѣля мисли по сжщия начинъ, както черниятъ дробъ отдѣля жлъчь; но, дори това твърдѣние да бѣше колко-годѣ вѣрно, — а пъкъ на-да-ли ще има нѣкаква полза, ако го признаемъ за досущъ лъжовно, — пакъ остава откритъ въпросътъ: Какъ черниятъ дробъ отдѣля жлъчь? Жлъчта се отдѣля само чрѣзъ дѣйствието на живъ черенъ дробъ, а сжщо и мислитѣ се произвеждатъ само посрѣдствомъ живъ мозъкъ. Различнитѣ части на мозъка може да сж рѣшително *инструменти на мисленето* въ сжщия смисълъ, въ който ние говоримъ за музикални инструменти, посрѣдствомъ които музикантитѣ произвеждатъ музика; но именно мж-

жетѣ и женитѣ инструменталисти произвеждатъ звуковетѣ, които ние обичаме да слушаме, защото не само инструментитѣ изискватъ играчи, безъ които не би имали никаква стойностъ, но тѣ трѣбва да иматъ сжщо свои мастори (построители) и акордйори (нагласвачи), безъ които не би могли да сжществуватъ и да бждатъ готови за употрѣбление. Между индивидуалността и личността на човѣка има почти толкова разлика, колкото между единъ трѣбачъ и една трѣба. Ледбитеровото опрѣдѣление на английската дума person (лице) отъ латинската *persona*, която означава нѣщо, прѣзъ което се произвеждатъ звукове (per sono), е, безъ съмнѣние, точно, и, ако такава отдѣляне на различнитѣ думи една отъ друга, които биватъ често поразително смѣсвани, се държеше винаги ясно прѣдъ очи, прѣпирнитѣ щѣха да станатъ скоро по-малко ожесточени, а езикътъ щѣше да бжде за всички по-разбранъ.

Различнитѣ, изброявани отъ теософиститѣ, тѣла на човѣка, които, споредъ тѣхъ, се намиратъ едно въ друго и се проявяватъ различно въ разнитѣ стадии на човѣшката еволюция, доставятъ една дълбоко интересна тема за непрѣкъснато издирване. Тази теория е поне правдоподобна, а, когато за нейна подкрѣпа се привежда ясновидско засвидѣтелствуване, тя става единъ още по-належащъ въпросъ за всички ония, които се занимаватъ съ психични изслѣдвания. Причинното тѣло, което е най-вжтрѣшното отъ всички наши тѣла, се описва отъ проницателни яновидци като добрѣ развито само въ случая на адепти, а добрѣ развито значи,

че то свѣти въ дѣйствителность прѣзъ другитѣ тѣла, или че неговитѣ лжчеизпусканя пробиватъ разнитѣ вѣнкашни проводници или обвивки на истинското „азъ“, които се наричатъ респективно наши умствени, астрални и физически тѣла.

Въ срѣдно издигнатия човѣкъ, когото ние срѣщаме въ твърдѣ изгнченитѣ и добрѣ възпитани общества, има всѣкога нѣкоя слѣда отъ изтичанията на умственото тѣло въ забѣлѣзаната отвѣнъ аура; по тоя начинъ не изглежда невѣроятнo за такива хора, че може да се прѣнасятъ мисли дори на голѣми разстояния, макаръ че рѣдко се прѣдставляватъ явно твърдѣ рѣзки случаи отъ телепатия. За да се обясни своеволното, а сжщо и несвоеволното прѣдаване на мисли отъ умъ на умъ и отъ мѣсто на мѣсто, нужно е да се разгледа, какъ извѣстни умствени състояния влияятъ върху аурата на изпращача, а сжщо и на получателя на една умствена депеша; и ние не бива да прѣнебрѣваме твърдѣ сходното дѣйствие, което нашитѣ умствени процеси упражняватъ върху околната атмосфера, защото етерътъ вжтрѣ въ общия окръжаващъ въздухъ е истинскитѣ прѣдавачъ на извѣстия отъ умъ на умъ и отъ едно мѣсто на друго.

Практикуването на съсрѣдоточаването, или приковаването на вниманието върху единъ вжтрѣшенъ (душевенъ) или вѣнкашенъ (физически) прѣдметъ, нарочно избранъ за тая цѣль, клони да регулира и успокои аурния кржгъ, който се намира около всѣки човѣкъ и, въ по-малкъ размеръ, около всѣко животно или растение. По-

стояннитѣ умствени движения, на които хората се обикновено прѣдаватъ, все едно да-ли тия движения се довеждатъ до своето естествено слѣдствие въ физически възбуждения или не, служатъ да разстроятъ аурата, като я хвърлятъ въ едно развълнувано състояние, което прилича донѣидѣ на раздвижена маса вода. Да се държи вниманието съсрѣдоточено въ единъ избранъ прѣдметъ, отъ който-и-да-е планъ на съзнанието, — това спомага за надвиване на смущението, което е сѣдбоносно за опрѣдѣлени психични проявления. За всички мислящи умове ще стане скоро очевидно, че работа съ най-слабъ ефектъ, извършена при най-голѣмо нервно напрѣгане, е резултатъ отъ животъ, прѣко противоположенъ на онзи, който е билъ слѣдванъ отъ успѣшни психолози въ всички врѣмена и периоди, психолози, стоящи, като господари на обстоятелствата, начело на тълпи отъ сътрудници, които тозчасъ подпадатъ подъ влиянието на околната тѣмъ срѣда.

Думитѣ „обстановка“ и „положение“ като-че-ли се отнасятъ всецѣло за индивидуалната аура, когато пъкъ изразитѣ „околна срѣда“ и „обстоятелства“ може по право да се употребяватъ за означаване сумата отъ ония вънкашни условия, които ни окръжаватъ по-отдалечъ. Методичната класификация — умъ, тѣло и състояние — изразява точно процеса, чрѣзъ който аурата се произвежда и хвърля своитѣ лъчи. Първиятъ актъ е произвеждане, вториятъ — блѣскане нанaprѣдъ, когато разглеждаме, какъ аурата е устроена и послѣ какъ тя се използва. Поети и живописци сж се приближили,

очевидно, твърдѣ много въ схващане резултатитѣ на ясновидството, като даватъ на свѣта прѣдстави за нимбуса (сиянието), ореола и свѣтлината, които окръжаватъ главата и се прѣскаатъ отъ цѣлата личностъ на нѣкой необикновено издигнатъ въ психичната стълба индивидуумъ. По-малкитѣ светии, както се рисуватъ въ християнската живопись, иматъ само единъ малкъ кржгъ отъ свѣтлина, която окръжава тѣхнитѣ глави, но по-големии светии иматъ повече отъ това сияние; послѣ, когато Господъ се изобразява ходящъ по водата, цѣлата поврхностъ на езерото се показва освѣтена отъ Неговитѣ лъчеизпускания. Едно прилежно сравнение на разнитѣ Свещени Книги на Изтокъ съ еврейскитѣ и християнскитѣ Писания, а сжщо и съ класическата митология, послѣдвано отъ едно изучаване на подирѣшното символично изкуство, би доставило една дълга редица отъ съгласни помежду си потвърждения на факта, че знанието за човѣшката аура е било нѣкога разпространено по цѣлата земя. Послѣ, когато четемъ отчети отъ Баронъ фонъ-Райхенбахъ за неговитѣ експерименти, които доказватъ сжществуването на *одилчна* сила или *одилъ*, ние ще видимъ, че съврѣменнитѣ европейски експерименталисти сж дошли до едно заключение, което не се различава твърдѣ много отъ онова на древнитѣ египтяни и индуси. Не само отдѣлни човѣци сж били надарени съ произвеждане на здрава аура, която тѣ сж раздавали често свободно на по-слаби отъ самитѣ тѣхъ, но всички посветени храмове сж били обсипвани съ това изтичане, което на първо врѣме трѣбва да е излизало отъ нѣкой

чозѣци, макаръ и да се казва, че твърдѣ често освещавани мѣста сж притежавали сжщото изтичане въ такава степенъ, че изцѣрявания сж ставали често въ врѣменно изоставяни храмове.

Модерниятъ привърженикъ на учението за внушението, който слѣдва Liebhaut и Bernheim, има почти изключителенъ стремежъ да игнорира безъ основание, а понѣкога дори да отхвърля упорито дѣйствието на една сила, чието значение месмериститѣ и магнетиститѣ сж наклонни пѣкъ да прѣувеличаватъ. Нужно е да се намѣри и слѣдва непоколебимо единъ мждъръ срѣденъ пжтъ между крайността на умственъ суггестанизъмъ (учение за внушението) и свърхоцѣняването на физически еманации (изтичания). Библията, и въ двата Завѣта, дава много примѣри и за двѣтѣ страни на този твърдѣ важенъ прѣдметъ. Ние четемъ въ нѣкои мѣста за енергия, която дѣйствително се е разпространявала отъ единъ цѣрителъ до нѣкой страждущъ, и какъ тази енергия се е прѣдавала по единъ рѣшително физически (тѣлесенъ) начинъ; ние сжщо намираме тамъ многобройни разкази за онова, което бихме нарекли сега „умствено лѣкуване на отсжтствуващи“. Една рационална метафизична система нищо не губи, ако признае, че „животниятъ магнетизъмъ“ заема извѣстно подчинено положение като прѣдаваема сила, и, наистина, еднѣжъ приети метафизичнитѣ прѣдсилки, нелѣпо изглежда да се отрича, че е възможно да бжде другояче, а не именно тъй, че нашето умствено състояние трѣбва да упражнява най-широко влияние върху нашето физическо тѣло и неговитѣ еманации.

Ако всѣки практикъ по масажа и остеопатията, както и всѣки извѣстенъ магнетически цѣрителъ, разбираха нѣщо опрѣдѣлено за аурата и за това, какъ тя се произвежда, прѣчиства и опорочва, — първоначално въ всички случаи чрѣзъ умствени дѣйствия, — скоро би се прибавило твърдѣ голѣмо увеличение къмъ благодѣянията, които се явяватъ като послѣдици отъ практиката на тѣзи разни школи отъ механични или медицински практики. Да знаешъ, какъ едно нѣщо е направено, не винаги значи, че можешъ да направишъ това нѣщо, обаче знанието е сигурно нужно, ако искаме да бждемъ въ състояние да извършимъ най-добрата работа по най-интелигентенъ начинъ. Твърдѣ добри резултати произлизатъ често отъ умствени и магнетични лѣкувания давани отъ неучени хора, защото, когато хората живѣятъ въ добро разположение къмъ своитѣ съсѣди и сж въ миръ съ сами себе, тѣ несъзнателно произвеждатъ добра, здрава аура, която помага на деликатни и чувствителни страждущи, които дохождатъ въ съприкосновение съ нея.

Гледана отъ ясновидецъ, здравата аура се описва като розова по цвѣтъ, и отъ това първоначално ясно виждане, което датува отъ далечна старина, ние сме свикнали съ израза „розово положение“, въ който се подразумѣва радостъ и оптимизъмъ. Розовоцвѣтни стѣкла настрояватъ буквално радостно въ съгласие съ закона за съотвѣтното внушение, който може лесно да се провѣри. По тоя начинъ именно става отвжтрѣ единъ постоянно смѣняванъ или рефлексно-естественъ процесъ, който има за слѣдствие

продължаване индуктивната и дедуктивната школи, както въ философията, тъй и въ медицината. Платонъ и Аристотелъ сж виждали просто сжщитѣ явления отъ съвсѣмъ противоположни гледища, и тѣхнитѣ респективни ученици въ днешно врѣме вършатъ тъкмо сжщото нѣщо. Платонистътъ е единъ пълень метафизикъ, когато пъкъ аристотелистътъ е физикъ, но тѣ могатъ да работятъ въ хармония заедно въ една едничка школа, когато и двамата видятъ, че единиятъ почва съ причинитѣ и отива навънъ до слѣдствията, докато пъкъ другиятъ почва съ слѣдствията и дожда навжтрѣ до причинитѣ.

Изходната точка на аурното лжчеизпускане, съ каквото име и да го наречемъ, се намира винаги далечъ подъ (или по-право задъ или извжтрѣ) поврхността на нашата сжщина. Такава твърдѣ обикновена английска дума като „perspiration“ (изпотяване) има заблѣжителенъ произходъ, понеже излиза отъ „per“, което значи прѣзъ, и „spirare“ — дишамъ, и двѣтѣ латински думи. На английски to perspire (изпотявамъ се) значи буквално дишамъ прѣзъ проводникъ, и сигурно природата на издишането трѣбва да зависи отъ онова, което дѣйствува вжтрѣ въ насъ. Тази идея на дишане прѣзъ маска, тъй да се каже, е служила винаги да изразява много ясно и съ едно и сжщо учение, — което е било и е еднакво общо на всички гностици, теософисти, спиритуалисти и окултисти, — че дѣйствителниятъ човѣкъ прѣдставя неизмѣримо повече нѣщо, отколкото неговото физическо облѣкло; макаръ че, въ различие отъ нѣкои метафизични школи, нито една отъ оная група

издирвачи на психични проблеми, които тукущо изброихме, не отрича буквално или техническо съществуването на физическото тѣло или свѣта на грубата материя, който е просто послѣдниятъ (крайниятъ) или най-вънкашниятъ проводникъ, чрѣзъ който „егото“ (личното „азъ“), или сжщината, открива и изразява себе си. Астрологията, хирологията и всички други тъй наречени окултни науки може да се тълкуватъ както трѣбва само чрѣзъ близкото запознаване съ човѣшката аура, защото състоянието на нашата аура обуславя нашата възприемчивостъ или невъзприемчивостъ къмъ всички въобразими елементи и трептящи влияния. Нищо, наистина, не може да бжде по-очевидно отъ безспорния фактъ, че много люде, постоянно излагани на най-грубата игра на стихиитѣ, а сжщо и на крайно заразителни условия и болести, — пазачки на болни, лѣкари и свещеници сж тритѣ всеизвѣстни категории отъ излагани индивидууми, — сж запазени по единъ забѣлжителенъ начинъ отъ зараза. Тази незаразимостъ може да се обясни научно само по единъ начинъ, именно съ факта, че общитѣ умствени и физически условия на такива люде се приближаватъ повече отъ обикновеному до едно идеално асептично състояние. Аурата на свещеника, на лѣкаря и на опитната пазачка на болни е, изобщо казано, по-силна отъ оная на обикновения приятель или роднина на единъ боленъ, които лица не се чувствуватъ въоржжени съ специални познания или авторитетъ и поради това повече сж изложени на зараза. Аурата на младъ лѣкаръ е яркочервена по

цвѣтъ и силна, макаръ и не особено изтънчена; оная на по-зрѣлия и добръ уравнио̀сенъ лѣкаръ прѣдставя обикновено пурпуровъ цвѣтъ, тѣй като съ увеличението на проста сила и самоувѣреностъ ние откриваме тукъ по-зрѣло благоволение и по-голѣма възприемчивостъ къмъ повисши влияния, отколкото сж физическитѣ. Нѣжността, съединена съ твърдостъ, много често характеризира опитната пазачка на болни и милосърдната сестра; тия качества означаватъ извѣстна зрѣлостъ на мислитѣ и чувствата и даватъ начало на една разкошно пурпуровоморава аура, която упражнява не само успокоително, но и укрѣпително влияние върху чувствителни и възприемчиви пациенти.

Главното упражнение, посрѣдствомъ което аурата се развива най-вече, е правилното, ритмичното дишане, важността на което на-да-ли може да се прѣувеличава. Добръ да дишашъ значи да си служишъ съ пълната способностъ на бѣлия дробъ за поемане и изпускане на въздуха, а въ свръзка съ вдишането и издишането на чиста вѣнкашна атмосфера е крайно желателно да се има прѣдъ видъ *праната* — жизнената сила, която прониква атмосферата и безъ която нито единъ живъ организъмъ не може нито да се произвежда, нито пъкъ да се поддържа. Истинската природа на тази *прана*, е елементална (стихийна) сила, и, доколкото тя може да се подчинява на човѣшката воля въ човѣшкото тѣло, дотолкова е всѣки човѣкъ способенъ да контролира и управлява стихийтѣ, които се намиратъ извънъ човѣчеството и които не се различаватъ сжщественно отъ съставнитѣ елементи на самия човѣшки организъмъ.

Забърканитѣ донѣйдѣ упжтвания, давани за хармонично дишане на западни ученици отъ източни учители, може да бждатъ слѣдвани колко-годѣ удобно и полезно само отъ срѣдно развития европеецъ или американецъ; обаче, макаръ източнитѣ методи и да не може да се приспособяватъ добрѣ къмъ типичния западѣнъ темпераментъ, всички основни положения по дишането сж идентични, когато се даватъ отъ учители на истинската наука за дишането по цѣлото земно кълбо. Главното изискване въ всѣки отдѣленъ случай е, първо, да опрѣдѣлишъ ясно въ ума си, какъвъ курсъ си рѣшилъ да слѣдвашъ, и каква особена благодать или дарба си опрѣдѣлилъ най-вече да развиешъ, и, второ, да виждашъ себе си умствено обиколенъ съ свѣтла аура, показваща качеството, което искашъ да добиешъ и проявявашъ. Като вземе едно непоколебимо рѣшение да култивира нѣкоя специфична добродѣтель или да развие нѣкой опрѣдѣленъ талантъ, ученикътъ трѣбва, прѣди да си легне вечерно врѣме да спи, и заранѣта, прѣди да стане, да си прѣдставя умствено една ясна картина за качеството, което иска да придобие и което досега не е било вънкашно осжществено. Да виждашъ себе си обиколенъ съ чистъ бѣлъ свѣтълъ кржгъ отъ яснобѣла аура значи да си внушавашъ съвършена хармония съ живота и нѣщата изобщо; ето защо такава умствено упражнение между образовани люде е, можеби, едно отъ най-полезнитѣ, къмъ което ние можемъ да подканваме. За всички общи цѣли бѣлиятъ цвѣтъ е прѣдостатъченъ, и, когато ние

си го прѣдставяме блѣскавъ като диамантъ, като единъ съвършенъ центъръ, отъ който се прѣскаатъ всички възможни нюанси на цвѣтоветъ, тогава никакво умствено внушение въ полето на символизма на краскитѣ не може да се сравни съ тоя блѣлъ цвѣтъ по хубость или пълнота. Но, тъй като нашитѣ най-дълбоко чувствувани нужди сж често отличително особени и относителни, а пъкъ съвършената блѣлота означава абсолютното (безотносителното, безусловното), то ние ще постѣпимъ добрѣ, ако правимъ внимателно разлика между стойноститѣ на цвѣтоветѣ и си прѣдставимъ, за наше особено назидание, тъкмо оная отсѣнка отъ даденъ цвѣтъ, която съставя явния изразъ на онава именно умствено качество, което най-вече желяемъ да изразимъ непосредно. Хромопатията, както се учи и практикува отъ Dr. E. D. Babbitt, е една добрѣ изработена, и все пакъ проста система, основана върху едно обширно познаване стойноститѣ на цвѣтоветѣ, система, която може да бжде дѣйствително усвоена въ сравнително кжсо врѣме отъ сериозни ученици съ срѣдни способности. Специалнитѣ терапевтични дѣйствия на цвѣтоветѣ сж изложени въ съчиненията на Dr. Babbitt по-пълно, отколкото отъ всѣки другъ авторъ, съ чиито произведения сме запознати. Отъ уроцитѣ на Dr. Babbitt ние изваждаме слѣднитѣ заключения:

ЧЕРВЕНИЯТЪ цвѣтъ винаги възбужда, като се стреми да повиши тона на всѣка способностъ, която е подложена на неговото влияние; ето защо свѣтлина приемана прѣзъ червено стъкло или пъкъ дори червени мебели,

дрехи, цвѣтя, цвѣтна стѣнна хартия (червени тапети) се прѣпоръчватъ на всички лица, наклонни къмъ лѣнностъ или отчаяние. Червениятъ цвѣтъ, въ всичкитѣ си разнообразни степени, отъ блѣднорозовата до яркоалената, може да се употреби съ полза като възбудително сръдство. Розовиятъ цвѣтъ спомага особено да пробужда надежди, и затова е едно ефикасно сръдство противъ меланхолията; когато пъкъ всички ярки отсѣнки на червеното, които се дължатъ на по-силни етерни трептения, подбуждатъ, както ума, тъй и тѣлото, къмъ най-големъ дѣйностъ.

СИНИЯТЪ цвѣтъ е особено благотворенъ въ всички случаи, гдѣто възбудането е било твърдѣ силно; ето защо той трѣбва да се употребява въ всички разгорещени и трескави състояния. Синьото стъкло никога не е съставлявало „безумие“, но, понеже неговата ефикасностъ е била по необходимостъ ограничена, то не е могло, разбира се, да се окаже като една всемирна панацея, или всецѣлбно лѣкарство. Когато не може да се получи слънчева свѣтлина, електрическата свѣтлина доставя единъ ефикасенъ замѣстникъ; въ всѣка модерна къща би трѣбвало да може лесно да се практикува въ извѣстенъ размѣръ хромопатия чрѣзъ електрическа свѣтлина. Червеното и синьото сж цвѣтове, които най-често се търсятъ, понеже тѣ сж напълно противоположни: червениятъ цвѣтъ е всеобщото възбудително, а синиятъ — всеобщото успокоително сръдство. Но тукъ не бива да се игнорира ЖЪЛТИЯТЪ цвѣтъ: макаръ неговото влияние и да не е досущъ тъй все-

общо признато, както онова на синия или червения, все пакъ жълтиятъ цвѣтъ, отъ най-блѣдната иглика до най-яркия кехлибаръ, има широко поле, въ което може да дѣйствува, особено като спомагателно сръдство за умствено развитие. Параличътъ и всички други нервни разстройства спадатъ къмъ лѣкуванетоъ съ жълта свѣтлина.

МОРАВИЯТЪ цвѣтъ, който е най-духовниятъ отъ седемтѣ призматични цвѣтове, служи сжщо тѣй като антидотъ противъ множество нервни разстройства, защото има стремежъ да отдалечава нашитѣ мисли отъ дребнитѣ грижи и безполезнитѣ безпокойства на вѣнкашния свѣтъ, като насочва нашето внимание къмъ трайнитѣ реалности на небесното царство.

Dr. Babbitt говори за твърдѣ интересни случаи на лѣкуване умопобрѣкване съ помощта на добръ приспособени цвѣтове. Ние всинца знаемъ, че умственитѣ разстройства сж отъ много видове и че лудостъта минава прѣзъ всички степени — отъ глупава и закоравѣла меланхолия до най-буйната и опасна възбуденостъ. Болѣзнената мълчаливостъ, която е една обикновена фаза отъ манията, трѣбва да се лѣкува съ червенъ цвѣтъ. Г. Dr. Babbitt разказва, че единъ знаменитъ италиански специалистъ, Dr. Ponga, директоръ на лудницата въ Александрия (Италия), е поставялъ пациенти въ стаи, боядисани по единъ подходящъ начинъ, споредъ тѣхнитѣ особени нужди, и ималъ съ това такъвъ добъръ успѣхъ, че болѣзнената мълчаливостъ се е прѣвръщала, само за нѣколко часа, въ здрава веселостъ. Другъ единъ

маниакъ, който не е могълъ да приема никаква храна гдѣто-и-да-било, добилъ единъ естественъ апетитъ въ сжщата стая, слѣдъ като тя е била боядисана съ червено. Синитѣ стая сж еднакво благотворни, но тѣ се изискватъ за лѣкуването на буйни маниаци, които често биватъ усмирявани твърдѣ скоро отъ укротителното и успокоително дѣйствиe на синия цвѣтъ. За моравия цвѣтъ се знае, че е изцѣрявалъ пациенти само въ една нощъ, пакъ споредъ свидѣтелството на г. Dr. Vabbitt.

Горното показва, че цвѣтоветѣ дѣйствуватъ и денемъ и нощемъ, макаръ че, когато свѣтлината е най-интенсивна, дѣйствието може да се произвежда най-бърже, особено пъкъ, когато сж нужни по-скоро възбудителни, отколкото успокоителни влияния. Цѣлата система на лѣкуването съ цвѣтове е извънредно привлѣкателна и открива най-приятно и сжщевременно плодородно поле за всички ония, които прѣдпочитатъ да работятъ съ по-тънkitѣ, отколкото съ по-грубитѣ сили на природата. Елементътъ на внушението никога не може да се изключи отъ кой-да-е видъ лѣкуване; ето защо не може да се опрѣдѣли точно, да каква стѣпень цвѣтътъ е дѣйствувалъ отдѣлно отъ умственитѣ влияния, които работятъ независимо отъ физическитѣ сили. Обаче, това допущане не само че далечъ не обезсилва ефикасността на лѣкуването съ цвѣтове, а, напротивъ, се стреми рѣшително да я увеличи и усили, защото открива едно грамадно поле за изслѣждане въ оная чисто психична областъ, която често се нарича прѣдпочтително свръхчувствена.

Ние не винаги сме поставени така, — особено пъкъ ако пжтуваме твърдѣ много, — щото да нареждаме нашата вѣнкашна обстановка точно споредъ нашия вкусъ или споредъ нашето удоволствие, и, именно когато не можемъ да направимъ това, ние намираме, че само психичнитѣ страни на този сюжетъ сж особено важни. Окултниятъ методъ по практикуване хромопатията се състои въ това — да затваряшъ вѣнкашнитѣ си очи и да си прѣдставишъ умствено една ясна картина отъ цвѣтенъ поясъ или прѣстенъ около цѣлата личностъ. Објективирай аурното си изтичане върху полето на умственото зрѣние. Виждай себе си обвитъ съ блѣсъка на свѣтлината, която трѣбва да ти се прѣдстави, споредъ символичния езикъ на съотвѣтствието, тъкмо въ онова състояние, което ти желаешъ да прояви. Иди да си легнешъ или пъкъ прѣмини въ по-висше състояние подобно на екстаза (захласъ), като се спрешъ на онзи блѣнъ, който си си внушилъ своеволно, и скоро ще намѣришъ, че, каквато и да бжде вѣнкашната ти обстановка, ти си спечелилъ почивка и си стигналъ едно състояние отъ равновѣсие, което, иначе, е недостижимо практически безъ опрѣдѣлена вѣнкашна помощъ. Едно малко по-прилежно практикуване изкуството на виждане въ въображението ще бжде скоро достатъчно да покаже, колко много повече властъ въ дѣйствителностъ ние имаме надъ нашитѣ психични и спящи условия, отколкото сме прѣдполагали досега. Лурата на всѣки човѣкъ се намира подъ негова властъ, ако само той се рѣши да я регулира, и отъ само себе

се разбира, че нищо не спомага за разширяване сферата на индивидуалната свобода тъй много, както навикът да опрѣдѣляме нашето психично състояние независимо отъ физическата обстановка.

ВТОРА ЛЕКЦИЯ.

СПЕЦИФИЧНИ ТЪЛКУВАНИЯ.

Съдържание: Философията на цвѣтоветъ и тѣхното значение. — Висшитѣ октави на цвѣтоветъ. — Терапевтичнитѣ дѣйствия на цвѣтоветъ окончателно изяснени. — Седемтѣ призматични цвѣтове и тѣхната свръзка съ седемтѣ гласни, и какво всѣка гласна внушава. — Низшитѣ октави на цвѣтоветъ. — Носенето на скжпоцѣнности — една разумна практика. — Добръ развитата аура.

Слѣдъ като скицирахме главнитѣ черти на философията на цвѣтоветъ и тѣхното значение, ние ще трѣбва сега да изяснимъ тази материя по-опрѣдѣлено и по-точно, за която цѣль не само ще обърнемъ внимание върху широкитѣ общи принципи на прѣдмета, но ще гледаме да влѣземъ и въ частни подробности.

Прѣди всичко, трѣбва да се напомни, че не може да има лоши цвѣтове, макаръ и да има нехармонични съчетания. Черното, което е пълното отрицание на всѣкакъвъ цвѣтъ, е просто фонъ (задень планъ) на другитѣ цвѣтове, и служи въ Природата по сжщия начинъ, както черната дъска въ една училищна стая. Съ бѣла креда ние пишемъ, чертаемъ или рисуваме на черна поврхность. Тукъ ние имаме крайна противоположность, но черното не внушава нищо лошо; напротивъ, то служи за една полезна цѣль, понеже благодарение нему изпъкватъ силно бѣлитѣ букви. Черни и бѣли рисунки сж друга, но всецѣло различна фаза отъ

сжщата противоположностъ, когато единъ художникъ нахвърля черни линии върху бѣла повърхностъ, като съ това показва, че чистотата на бѣлия цвѣтъ, който означава съвършеното духовно състояние, може да служи като контрастъ на тъмнитѣ страни на живота. Свѣтлината и тъмнината сж еднакво добри ; при всичко че първоначално бѣлиятъ цвѣтъ, който е символъ на свѣтлината, означава просвѣта и откровение, а пъкъ черното показва отсъствие на просвѣта. „Тъмна нощъ“ е единъ обикновенъ изразъ, но нощъ е само отрицателниятъ периодъ, когато спането е най-вече на мѣстото си и когато се подновяватъ жизненитѣ сили, прѣд-назначени за активно упражнение прѣзъ деня. Всѣки пътъ, когато черното е придружено съ безнадежна скърбъ и не е облекчено отъ присъствието на бѣлото или отъ блѣщукането на другъ нѣкой цвѣтъ, то е обрѣменително, нездравословно и тягостно, и никога не би трѣбвало да се търпи. Когато бѣлото и черното се носятъ заедно, може да се произвеждатъ приятни и хармонични ефекти. Отъ хигиенична и символична гледна точка най-добрѣ е да се облича човѣкъ само въ бѣло, а необлекчено черно би трѣбвало да се обяви като непозволенъ костюмъ.

Въ Летбитеровата класификация на цвѣтоветѣ, както тя се прилага къмъ човѣшката аура, за черното се казва, че означава злоба, и, сигурно, трудно е да си прѣдставимъ какво-да-е доброжелателно дѣйствие подъ формата на тъмноцвѣтни еманации. „Черна магия“ е единъ добрѣ познатъ изразъ, синонименъ съ „некро-

номантия“, която дума първоначално е означавала призоваване умрѣли. Бѣла магия е изразъ синонименъ съ „левкомантия“, която дума означава прѣскане свѣтлина.

Ние сега ще се постараемъ да обяснимъ мѣстото (реда) на червения цвѣтъ, първиятъ и най-долѣ стоящиятъ отъ основнитѣ или призматични цвѣтове, когато се гледа отъ земната страна на еволюцията, но най-висшиятъ, както между тритѣ, тѣй и между седемтѣ цвѣта, когато се гледа отъ духовната или езотеричната сфера на инволюцията (омотаването, слизането надолу въ материята). Възкачването трѣбва да захваща винаги тамъ, където свръшва слизането. Духовната сжщина, прѣди да добие изразъ на земята, трѣбва да си наметне мантия отъ аура, защото, инакъ, не би могла да влѣзе въ вѣнкашния свѣтъ. Моравиятъ лжчъ е нейната първа обвивка; послѣ тя се обвива по редъ съ пурпуровъ, синь, жълтъ, оранжевъ и най-сетнѣ съ червенъ цвѣтъ. Като е направила седемтѣ първични стѣпки на слизането, тя се явява на земята като Адамъ, сир. човѣкъ облѣченъ въ червени дрехи. Адамичната или Червената раса е най-ранната отъ седемтѣ раси, които намиратъ изразъ върху тази планета, и всемирността на червения цвѣтъ може да се открие въ факта, че здравата човѣшка кръвь е червена навсѣкъждѣ, и че една естествена червенина на кожата означава здраве, когато пѣкъ блѣдниятъ цвѣтъ е признакъ на слабостъ.

Тъмнитѣ отсѣнки на червеното означаватъ обичъ отъ единъ първобитенъ, самолюбивъ типъ, който собствено не значи егоизъмъ въ из-

вѣстното неприятно употрѣбление на тази дума, но себезапазване, непросвѣтено отъ мисль или внимание за друго. Това първобитно състояние е общо на дѣтската възраст, и, когато не е надраснато съ напрѣдването на възрастта, води къмъ неприятни послѣдици въ периода на зрѣлостта.

Аура отъ мрачкава червенина загатва за нечистота, символизира порочна страсть и придружава всички ония душевни и умствени състояния, които клонятъ къмъ зависть, омраза и всѣкаква нечестива вражда. Чувственността се изобразява съ една твърдѣ нечиста земна червенина, въ която прозира винаги черното, понеже чувственигѣ побуждения не сж просвѣтени и се стремятъ по-скоро къмъ сѣнката, отколкото къмъ слънчевата свѣтлина.

Чиста обичь се прѣставя типично съ ясно алень цвѣтъ, подобенъ на червения пламъкъ на единъ весело сияещъ огнь, който показва любяща привѣтливость — истинското олицетворение на духа на гостоприемството. Черни печки никога не придаватъ миловидность на една кжща, при всичко че тѣ може да изпускатъ много топлина; ето защо открити огнища въ студени климати сж винаги привѣтливи и заслужено популярни.

Ясна червенина на небето винаги прѣдсказва вѣтъръ, силна горещина или нѣкое бѣлѣжито възбуждение въ атмосферата; мрачкава червенина е, безъ изключение, прѣдтеча на бури.

Гнѣвътъ е душевно вълнение, съотвѣтниягѣ цвѣтъ на което е червениягѣ, но отсѣнката или

качеството на червенината, която гнѣвътъ развива, се различава споредъ природата и извора на вълнението. Туй, което често се нарича справедливо негодувание, изпуска единъ блѣстящо алень пламъкъ, и когато едно таково негодувание става причина, щото бузитѣ и често цѣлиятъ човѣкъ буквално да пламватъ, понеже се извиква отъ любовъ къмъ правдата и ненависть противъ нечестно поведение и потисничество, то не се помрачава отъ никакви зловѣщи сѣнки. Користолоубието се показва съ единъ тъменъ, тежъкъ и разваленъ нюансъ отъ червеното, който не се различава май лесно отъ отсѣнката на чувствеността, съ която то — користолоубието — е свързано съвсѣмъ интимно по произходъ и чувство.

За мостъ отъ червеното къмъ жълтото служи оранжевиятъ (портокалениятъ) цвѣтъ, а на самия мостъ ние намираме, че се показва гордостта, която изпуска аурно сияние отъ червено-оранжевъ нюансъ. Гордостта, въ най-добрия си видъ, не е недостойно вълнение, тъй като тя бива обикновено прѣдвѣстникъ на нѣкое по-висше състояние въ умствения напрѣдъкъ. Истинска гордостъ и разумна амбиция (честолюбие или властолюбие) сж обикновенитѣ спжтници на единъ енергиченъ, макаръ и неизпитанъ отъ тегла интелектъ, но едно повисоко състояние отъ гордостъ се изразява въ отсѣствието на голѣма частъ отъ червенината, която гордостта носи съ себе си, и въ присѣствието на блѣстящъ кехлибаренъ цвѣтъ. Кехлибарътъ е билъ отъ вѣкове свързанъ съ мощь, и много сж били огърлицитѣ отъ кехли-

барени зърна, които хора сж носѣли на врата си като срѣдство противъ бѣлодробна слабостъ и за усилване на гласната система. Тази практика е била основана на много старо знание относно образуването на кехлибара и терапевтичната сила на оранжевия лжчъ въ спектъра, който лжчъ извиква нервнo възбуждение и често оказва рѣшителна помощъ на ученици на окултизма, все едно да-ли то се прилага хромопатично, въ съгласие съ Д-ръ Бабитовата система за лѣкуване съ свѣтлина и цвѣтове, или посрѣдствомъ другъ нѣкой достъпенъ или удобно приложимъ методъ. Оранжевиятъ цвѣтъ, като съставенъ цвѣтъ на аурата, показва умствена енергия и се срѣща най-често между люде, които напущатъ първобитното животинство и търсятъ умствена просвѣта.

Жълтиятъ цвѣтъ, вториятъ първиченъ по редъ, означава, че умствената областъ е освободена отъ обаятията на материалната; ето защо този цвѣтъ показва най-висшия и най-чистъ интелектуаленъ типъ. Блѣдна игликова свѣтлина показва нѣжно, благородно умствено разположение, твърдѣ чисто, но не твърдѣ силно. По-свѣтлитѣ отсѣнки отъ жълтия цвѣтъ дѣйствуватъ до висша степенъ успокоително върху изтощено отъ трудъ нервнo състояние, и люде, които произвеждатъ подобна аура, извършватъ често много нѣщо въ цѣлебнo отношение, като съ своето присѣствие успокояватъ и регулиратъ разстроени нервни състояния.

Зеленото, което стои въ срѣдата на всѣко нѣщо и е цвѣтътъ, който се намира между вънкашния и вжтрѣшния, или между по-висо-

кия и по-долния свѣтове или полета (сфери) на съзнанието, е забѣлѣжително по всемирната си приспособимостъ. Ясно яркоизумруденото зелено има винаги привлѣкателна сила и дава да се чувствуващъ като у дома си, кждѣто и да пжтуващъ. Този чисто природенъ цвѣтъ се вижда отъ ясновидецъ у хора, които сж горещи любители на природата и които, макаръ и любовта имъ къмъ родната страна да е голѣма, могатъ да се чувствуватъ и наслаждаватъ като у дома си навсѣкждѣ гдѣто има зелени хълмове, полета и долини. Носталгията (тжга за родното мѣсто) се пропжжда отъ зеленото, и изморени очи си почиватъ при зелени зрѣлица. Зелени абажури на лампа дѣйствуватъ особено успокоително, и този цвѣтъ се оказва като цѣнно сънотворно срѣдство, като антидотъ противъ всичко, ~~кото~~ причинява безсъние.

По-свѣтлитѣ отсѣнки отъ зеленото показватъ симпатия — не оная глупава или злѣ насочвана симпатия, която увеличава смущението, когато се проявява настойчиво, но оная привѣтлива, винаги готова за помощъ симпатия, която окржжава страдалеца съ освѣжаващи и приятни условия, които докарватъ освобождение отъ робското подчинение подъ една мжчителна обстановка. Зеленото отъ по-блѣденъ типъ е твърдѣ насърчително за чувствителни лица, които сж наклонни да отпадатъ лесно духомъ, и ние ще намѣримъ, че хората биватъ обикновено подпомагани най-вече не отъ она цвѣтъ, който вече прѣобладава въ тѣхната аура, но отъ цвѣтъ, който имъ липсва и който ще се

яви у тѣхъ, когато достигнатъ едно по-високо развитие по отношение на симетрията.

Макаръ че зеленото се свързва често съ измама и завистъ, — а ние всички сме чували да се говори за нѣкакво „зеленооко чудовище“, съ което не бихме желали да се запознаемъ, както сж се изказвали множество чувствителни лица, — само едно мрачково и развалено зелено показва вѣроломство. Нищо не би могло да бжде по-смѣшно отъ това — да вѣрвашъ, че прѣкрасниятъ зеленъ цвѣтъ на трѣвата и на листьята, на който ние всинца инстинктивно се любуваме, може да означава нѣщо недобро. Само разваленото или опорочено състояние на аурата или на цвѣта може да показва нѣщо ненормално.

СИНИЯТЪ цвѣтъ, третиятъ и най-горниятъ отъ първичнитѣ цвѣтове, е винаги привѣтливъ: „true blue“ (буквално: истински синъ) е единъ отъ най-фамилиарнитѣ изрази на английски, съ който се означава искрено приятелство и изобщо искреностъ въ всички отношения на живота. Между синитѣ камъне сапфирътъ е типиченъ за мъдростъта, а туркоазътъ (бирузътъ) — за вѣрността. Когато блѣдносиня аура се вижда около едно лице, туй показва, че природата, която произвежда такава аура, е на прѣдничава и благородна. Синьото е всѣкога цвѣтътъ на небето въ ясно вѣрме, но туй, което ние наричаме „небесна синина“ въ нашата цвѣтна система, е единъ силенъ и малко лъскавъ нюансъ. Този послѣденъ нюансъ означава постоянство въ моралнитѣ цѣли, високо етично ниво, необикновено голѣма добросвѣстность

и такава оцѣнка на висшитѣ идеали, която надминава всички обикновени гледища на идеалността.

Въ терапевтичното употребяване на синьото, било чрезъ хроматично лѣкуване или посредствомъ единъ досущъ субйективенъ или психиченъ методъ на умствено виждане, поблѣднитѣ сини нюанси сж крайно успокоителни, когато пъкъ интензивнитѣ степени на синьото показватъ и произвеждатъ едно тихо и спокойно състояние на дѣйность, което лесно се разбира отъ всички ония, които сж научили нѣщо отъ благословеното изкуство на безспирното и плодотворно и въ сжщото врѣме леко работене. Тежкиятъ трудъ не е застѣпенъ въ синята област, макаръ че никждѣ другадѣ не може да се е работило повече, и работата извършена отъ ония, които сж стигнали до състоянието, означавано отъ ясно яркосиня аура, е отъ трайно прѣвъзходно качество.

Синкавосивъ цвѣтъ, който показва страхъ и често придружава злѣ уредена съвѣсть, има аурата на боязливи натури, чиито религиозни побуждения може да бждатъ силни, но пъкъ религиознитѣ имъ вѣрвания сж засѣнени отъ страхъ и примѣсени съ подозрѣния. Да имашъ „attack of the blues“ (буквално : нападение на синитѣ) значи на английски да си съкрушенъ духомъ, и всѣкога, когато съзремъ аурата на едно така измѣчвано лице, ние я намираме синкавосива, никога интензивно синя, и винаги преперяща.

Отвждъ синьото иде царскиятъ пурпуровъ или царскиятъ индиговъ цвѣтъ, който, както

това знаят всички художници, е съставенъ отъ синьо и червено и на символиченъ езикъ прѣдставя съчетание отъ стремежъ и сила. Силенъ гнѣвъ или негодувание отъ какъвто-да-е видъ не чувствуватъ ония, чиято емблема е мантия отъ пурпурова свѣтлина, защото хора, аурата на които е тъй много напрѣднала, сж надрасли всѣка наклонность лесно да се разстройватъ или дразнятъ отъ жалки вънкашни обстоятелства. Въ старо врѣме царетѣ и царицитѣ, които сж управлявали по Божествено право, не сж били просто наслѣдствени управници; тѣ сж били мъже и жени, които сж показвали дарби въ себеобладаване и изобщо въ господство надъ стихиятѣ, дарби толкова голѣми, щото тѣ сж се прѣдставлявали наистина чудни въ очитѣ на всички, освѣнъ на ония, които сж одържали такава побѣда. Отъ тоя фактъ се е породила, естествено, широко разпространената вѣра въ успѣшното дѣйствие на „царевото докосване“ като антидотъ противъ болести, които обикновено се наричатъ неизлѣчими, защото не може да се подложатъ на обикновено медицинско или друго лѣкуване. Всички облѣкла, носени въ старо врѣме, за да означатъ чина на носителитѣ имъ, сж имали дълбоко мистично значение, и всички мистични системи сж се начевали съ нѣкое истинско ясновидство въ своята основа. Пурпуровата свѣтлина е особено много подходяща да извиква чувство на тържественость въ най-добрия и най-възвишения смисълъ на тая често злѣ тълкувана дума, която никога не би трѣбвало да се свързва съ мрачность, но винаги съ величе-

ственостъ, вдъхваща уважение и онова благородно страхопочитание или благоговѣние, което инстинктивно ни обладава, когато се озовемъ прѣдъ нѣщо по-велико и по-възвишено, отколкото обикновено сме свикнали да срѣщаме.

Както и да е, шестата нота въ стълбата е непълна; ето защо само земно или врѣменно владичество се означава съ пурпуръ или индиго. Тайнствениятъ Апокалипсисъ, или Книга на Откровението, заявява по единъ знаменателенъ начинъ, че 666 е числото на оная пълна система отъ вънкашна властъ, която по своята сжщинска природа подлежи на развала, макаръ и да не е по необходимостъ развалена, и която евентуално ще изчезне, слѣдъ като извърши великолѣпни вънкашни тържества, за да стори пжтъ на единъ още по-възвишенъ редъ, който може да се изрази само съ употрѣбяването на числото 7.

МОРАВИЯТЪ цвѣтъ, седмиятъ въ джгата на слънчевия спектъръ, символизира най-великия отъ всички земни подвизи.

Пъстрата Иосифова дреха (туника), упомената въ Биетието (37:23), е едно много старинно загатване за аурата на единъ ясновидецъ или пророкъ, макаръ че обстоятелствата, при които той е получилъ тази дреха като подаръкъ отъ баща си Якова (чието име е измѣнено на Израиль), сж малко тъмни, освѣнъ въ сравнително неважната буква на разказа. Въ реда на духовното развитие никой не може по право да даде каквото-да-е на другиго, защото всѣки индивидуумъ трѣбва да спечели своето облѣкло самъ за себе си; но е съвсѣмъ

разумно да се допусне, че единъ баща може да забълъжи състоянието на развитието на своя синъ и да признае това по единъ начинъ, който да не се понрави на по-малко развититъ братя на пророка, достатъчно глупави да усѣтят завистъ, когато другиятъ имъ братъ проявява по-голяма способностъ и когато това прѣвъзходство срѣща едно справедливо признание. Твърдѣ цѣнни свѣдѣния за аурата може да се намѣрятъ въ спиритуалистичната литература, която изобилува съ твърдѣния, че ние сами си образуваме нашигъ собствени тѣла и тъчемъ нашата душевна одежда. Интересно е да се забълъжи тукъ, че английската дума „raiment“ = одежда произлиза отъ „radiation“ = лъчеизпускане и „radiant“ = лъчезаренъ, и, слѣдователно, първоначално е означавала нѣщо, което се проявява извжтрѣ, когато пѣкъ сега смисълтъ ѝ е съвсѣмъ измѣненъ и се употребява за дреха, която може да се купува и да се облича отвънъ.

Моравата свѣтлина е извънредно интензивна, етернитъ трептения, които тя произвежда, сж съвсѣмъ бързи, та не може да съотвѣтствуватъ на срѣдно издигнати темпераменти или на обикновени условия, но се оказва, че тя е крайно сгодна за рѣдки душевни побуждения и спомага за произвеждането на психични явления отъ висшъ порядъкъ. Телепатията и всички подобни проявления отъ духовно общение между сродни души може да бждатъ подпомагани отъ моравия лжчъ и лесно е да се докаже силата на тоя цвѣтъ, като го въведемъ въ случаи на загуба и жалѣйка, кж-

дѣто той по право принадлежи и гдѣто черното съставя една твърдѣ оскърбителна грубостъ. Въ обрядитѣ на Християнската Црѣква отъ много старо врѣме моравиятъ цвѣтъ е билъ въведенъ въ дни на покаяние, тѣй като съ него се цѣли и се смѣта да се издигнатъ мислитѣ на богомолцитѣ отъ земята къмъ небето. При панихиди (възпоминателни служби) моравиятъ цвѣтъ е винаги на мѣстото си, и ония, които одобряватъ практиката да се носятъ особени дрехи на погребение и за извѣстно врѣме слѣдъ поминаването на нѣкой приятель или роднина, ще сторятъ добрѣ да замѣнятъ черното съ мораво при всички случаи.

Моравата аура показва туй, което обикновено се нарича мечтателенъ характеръ или характеръ, който има видѣния, но ние не бива да забравяме, че духовидци и мечтатели могатъ да бждатъ съвсѣмъ здрави натури, и, макаръ че обикновено сж донѣйдѣ по-тънко и по-деликатно организирани, отколкото е масата на тѣхнитѣ съврѣменници, тѣ пакъ могатъ да се радватъ на едно отлично здраве и да показватъ такава физическа и умствена издръжливостъ, каквато мнозинството отъ тѣхнитѣ по-грубо устроенни съсѣди не биха могли да понесатъ, безъ да бждатъ скоро изнурени. Колкото аурата на едного се повече различава отъ оная на неговия съсѣдъ, толкозъ първиятъ ще бжде поспособенъ да се движи между болни и нещастници, като прѣска здраве и раздава сила, безъ самъ да бжде изложенъ на нѣкоя неприятна зараза или прилѣпчивостъ. Моравата свѣтлина унищожавя множество видове

разрушителни паразити, и ония бълъжители цвѣрители, които само съ своето присѣствие прѣскатъ благодать между страждущитѣ, притежаватъ обикновено аура, въ която моравиятъ цвѣтъ прѣобладава въ голѣмъ размѣръ.

Като свържемъ седемтѣ призматични цвѣтове съ седемтѣ гласни, ние съединяваме червения съ А, оранжевия съ Е, жълтия съ І, зеления съ О, синия съ Ц, индиго съ W и моравия съ Y. Макаръ че граматичитѣ признаватъ всичко на всичко само петъ гласни, двѣтѣ допълнителни гласни W и Y намиратъ своето мѣсто тъкмо тѣй, както индигото и моравото иматъ своето мѣсто въ слънчевия спектъръ. А, червената нота, е начало на всѣко нѣщо; тя е винаги встѣпителна, а може сжщо да показва единъ добъръ край, защото означава началото на една гама, а пѣкъ една гама веднага се допълва, когато се удари една октавна нота. Значението на имената, които сж били първоначално съчинявани и прилагани поради тѣхното окултно значение, е било напоследѣкъ много обсъждано, и туй е единъ очарователенъ прѣдметъ, защото за разсѣдителния умъ не може да бжде безразлично, да-ли съ честото произнасяне на едно име ние внушаваме нѣщо, което по своята етимология възвисява или пѣкъ понижавя. Имена, които почватъ и сврѣшватъ съ А, сж имена съ достоинство и дълбоко значение. Понеже имената сж били първоначално титли и всички сж означавали нѣщо опрѣдѣлено, старата латинска фраза „Nomen est omen“ (името е прѣдзнаменование) може лесно да се разбере. Както музикалната гама захваща съ

А, тъй и неопредѣлителниятъ членъ на английски (а = единъ, една, едно), или всемирната прѣдставка, е нотата на всемирната кратка, но усрѣдна молитва (или молитвено възклицание). Широко произнесено А, както то звучи въ правилно пѣние или въ обикновения говоръ на всички латински раси, е първата придихателна гласна и прѣдставя единъ пълненъ червенъ тонъ, който се усилва по цвѣтъ съразмѣрно съ дълбочината и пълнотата на интонацията.

Е, втората гласна, внушава изеднѣжъ качеството на оранжевия цвѣтъ, желание къмъ пълно изразяване, което се стреми наная прѣдъ и наная горѣ и което търси да се съедини или сътрудничи съ другъ нѣкой елементъ.

І, третата гласна, е господствуващото индивидуално твърдѣние на съзнателна сжщина и може да се сравни съ рѣшителностъ и твърдостъ въ говоренето. Жълтиятъ цвѣтъ, който означава пълнота на умственото развитие, притежава тъкмо тоя признакъ.

Четвъртата гласна О, подобно на нотата D и придружаващия зеленъ цвѣтъ, показва търсене, издирване, изненада, когато намѣришъ себе си вкаранъ въ необичайна обстановка. Ние инстинктивно извикваме „О!“, когато срѣщнемъ нѣщо малко познато, и макаръ че понѣкога това възклицание изразява мъжа или страдание, то е по-често просто викъ отъ очудване.

Ц, петата гласна, подобно на синьото въ гамата на цвѣтоветъ, е далечъ стигащата нота, която гледа повече да дава, отколкото да приема, повече да раздава, отколкото да събира; нейното мѣсто въ езика, както, на примѣръ, въ

английския you (ю = вие, ти) и въ френския oui (уи = да!), е до висша степенъ важно за нейната нравствена стойность.

W и Y прѣдставляватъ по-високи стъпала въ усъвършенствуването, отколкото се срѣщатъ въ обикновената опитность. Изпушането на W отъ френския езикъ и мѣстото на Y въ алгебрата загатватъ нѣщо за първичната стойность на тия добавъчни гласни.

Като сливаме сега въ низкитѣ октави на цвѣтоветѣ, ние срѣщаме сиви, кафяви и други тъмни и неутрални цвѣтове, които се намиратъ подъ нашия обикновенъ регистъръ на цвѣтоветѣ. При всичко че може да се откриятъ въ слънчевия спектъръ и въ небесната джга, тѣ сж пакъ подцвѣтове и принадлежатъ къмъ ония области на природата, които окултиститѣ наричатъ елементални. Когато въ една човѣшка аура се откриватъ тъмни цвѣтове, каквито иматъ коренитѣ, коритѣ на дървета и прѣстѣта, опитното ясновидско око открива тамъ присѣтствието на едно повече субйективно отколкото обйективно, или свръхчувствено развитие.

Кафявиятъ цвѣтъ въ аурата, особено ако той е ярко златистъ-кафявъ, показва голѣми търговски способности, проникателность въ свѣтовни работи и изобщо, ако не всички, то повечето отъ качествата, потрѣбни за една чисто търговска или нѣкоя опрѣдѣлена свѣтска кариера.

Яснопепелявъ цвѣтъ е единъ твърдѣ невиненъ признакъ и хармонира съ занятията на ония, които сж класирани като дървари (дърворѣзачи) и водочерпатели, или масата на не-

школувани работници въ коя-да-е областъ на човѣшката дѣятелностъ. Само мрачкови, грозни, или развалени отсѣнки и цвѣтове показватъ разстроени, лъжливи или други ненормални стремежи.

Въ края на Ледбитеровата книга „Видимиятъ и невидимиятъ човѣкъ“ има една много красива картина за най-приблизителното прѣдставяне аурата на единъ Архатъ, която може да се възпроизведе по такъвъ начинъ. Ние не сме изненадани, гдѣто намираме, че тамъ сж прѣдставени различни отсѣнки отъ кафявъ и други по-долни цвѣтове, всички въ своитѣ правилно подчинени относителни положения. Въ цѣлата тая крайно интересна книга, която заслужва, наистина, да се прочете нѣколко пжти, не се порицава нито единъ цвѣтъ, но сж изложени нѣколко картини, които прѣдставятъ завистъ, скжперничество и други ненормални състояния, изтъкнати съ тъмни прѣгради и черни ивици, които прѣсичатъ аурата.

Макаръ че ние се наехме да споменемъ въ тѣзи лекции много нѣща, които изглеждатъ да се не поддаватъ на провѣрка, освѣнъ само ако човѣкъ е надаренъ колко-годѣ въ ясновидство, все пакъ двѣ нѣща сж ясни за всички ученици, именно важността на упражненіята да си прѣдставяме умствено извѣстенъ цвѣтъ, която важностъ може винаги да се провѣржава съ опитъ, и чувството, което ние всинца изпитваме, когато дождаме съ съприкосновение съ аурни лжчеизпускания, които почти всѣки чувствува, ако и, сравнително, само малцина виждатъ съзнателно аури. Тѣй като изкуството въ

всичкитѣ си фази се обръща къмъ множеството, а облѣклото и мебелирането на стаитѣ сж въпроси, които изискватъ повече или по-малко внимание отъ всинца ни, сигурно е добрѣ да научимъ всичко, което можемъ, относно внушенията, които ние постоянно правимъ на себе си и на другитѣ чрѣзъ цвѣтоветѣ, що сме приели въ нашата обстановка. Цвѣтътъ е единъ далечъ по-важенъ въпросъ, отколкото повечето си въобразяватъ, и намъ е драго да засвидѣтельствуваме многобройнитѣ ползи, които сж произлѣзли отъ нѣкои практически приложения на скицираното въ тѣзи лекции учение, когато то е било прокарано, както обйективно, тѣй и субйективно.

Макаръ че, както установихме, ние всинца можемъ да се научимъ да очертаваме мълчаливо и тайно такава обстановка, каквато намираме за най-благотворна и сродна, все пакъ грамадното множество отъ страдащи хора, които викатъ лѣкари на тѣлото и на душата, за да имъ помогнатъ, още не сж надрасли зловрѣдното дѣйствиe на вѣнкашнитѣ обстоятелства. Ние не бива да отслабваме нашитѣ усилия въ полза на едно рационално облѣкло и рационална мебелъ, макаръ че настояваме да учимъ, че психичнитѣ състояния сж далечъ по-важни отъ чисто физическитѣ условия.

Носенето на скжпоцѣнни камъне е единъ прѣкрасенъ и разуменъ обичай; въ такива камъне ние намираме най-висшия изразъ на заключена вжтрѣ слънчева свѣтлина. При всичко че скжпоцѣнноститѣ не спадатъ къмъ необходимитѣ нѣща, ние имаме пълно право да се

ползуваме честно отъ онова, което Природата е скрила, когато сме достатъчно трудолюбиви да изслѣдваме планетата, на чиято повърхность прѣкарваме своето сществувание, за да намѣримъ и си присвоимъ съкровищата, които сж именно наши, щомъ сме работили прилежно, за да ги добиемъ. Въ всички Богопочитани Писания скжпоцѣнни украшения се споменуватъ твърдѣ често съобразно съ тѣхнитѣ съотвѣтни влияния, и въ древни религиозни и терапевтични обряди скжпоцѣннитѣ сж заемали едно особено видно мѣсто. Лароновиятъ нагрѣдникъ е билъ опрѣдѣленъ за гадание, и всѣки ученикъ на окултизма знае, че вникването въ сърцето на природнитѣ тайни изисква здравъ умъ, добръ уравновѣсено тѣло и, прѣди всичко, най-чисто намѣрение, съединено съ практикуване на систематично съсрѣдоточаване и размишление. Една добръ развита аура е *conditio sine qua non* (необходимо условие) за здраве и благоденствие.

ТРЕТА ЛЕКЦИЯ.

Човѣшката аура като показателъ на здравето и характера, съ отражения върху аурата на жилищата.

Съдържание: Ясновидството способно за развитие. — Вроденостъ на гения. — Материалистично християнство. — Здрава аура. — Аурата на зданията. — Божествената наука за здравето. — Какъ да си прѣчистишъ аурата. — Психичната аура. — Аурата на телепатистъ. — Необмислено изхарчване на аурна сила. — Ауренъ поясъ. — Рай и пъкълъ. — Разсѣяна аура. — Истинскиятъ филантропъ. — Съвършената хармония.

За ясновидеца, който може да вижда отчетливо човѣшката аура, било въ тъмно или въ свѣтло мѣсто, това виждане е отъ твърдѣ голѣма помощъ въ важната работа на правилна диагноза (разпознаване на болестъ) и прогноза (прѣдвиждане на болестъ). Ясновидството е достъпно за развиване, макаръ че въ нѣкои случаи то е, очевидно, една естествена дарба; но, когато случаятъ е такъвъ, ние по никакъвъ начинъ нѣмаме право да твърдимъ, че то не може да се развие по-съвършено, като го подложимъ на едно правилно упражнение.

Въ днешно врѣме като-че прѣобладава голѣма бъркотия въ понятията за естественитѣ дарби и тѣхното възможно развитие, обаче тайната, която забулва тоя прѣдметъ, скоро ще изчезне, ако вземемъ разума за нашъ ръководителъ и отдадемъ надлежното внимание на

общата човѣшка опитност. Нека вземемъ, за примѣръ, музиката или друго нѣкое изкуство. Нищо не може да бжде по-очевидно само по себе отъ това, че музикалниятъ гений е при-сжщъ или вроденъ; туй е било доказано въ такъвъ размѣръ съ блѣстящи примѣри като Хендель, Моцартъ и други съ рѣдки способности, щото изречението „поетитѣ се раждатъ, а не се създаватъ“, се прилага по принципъ, както изобщо къмъ музикантитѣ, тъй въ особеностъ и къмъ пѣснопойцитѣ. Но и като допуснемъ, че Сарасате е роденъ цигуларь, а Паде-ревски—роденъ пианистъ, никакъ нѣма да бжде трудно за насъ да откриемъ факта, че тия за-бѣлѣжително надарени инструменталисти дъл-жатъ своя непрѣкъснатъ успѣхъ, като изпъл-нители на своитѣ респективни инструменти, на безспирно упражнение; тѣхното изпълнение не би могло да продължава да бжде блѣстяще, ако тѣ не се постоянно обучаватъ или държатъ въ добра подготовка. Случаятъ не е сжщественно различенъ, когато обърнемъ своето внимание къмъ ония особено чувствителни индивидууми, чието поле за работа се намира специално въ психичната областъ, защото, ако и безброй примѣри може да се приведатъ за „медиу-мистични“ дѣца, чиито душевни възприемчи-вости се проявяватъ съвсѣмъ спонтанно (само-произволно, отъ само себе), ние скоро ще мо-жемъ да видимъ, като продължимъ нашитѣ издирвания по всички посоки, че, ако огънътъ на вдъхновението не се постоянно подхранва съ стремежа нанаторѣ, той скоро ослабва и едвамъ гори, макаръ че никога не угасва вецѣло.

Крайно деликатната аура, която окръжава едно особено чувствително лице, е все тъй малко годна за обикновения човѣкъ, повиканъ да върши въ свѣта груба работа, колкото една дреха отъ муселинъ е годна за носене на открито мѣсто въ бурно врѣме. Чувствителни люде отъ най-изразителния типъ иматъ своитѣ особени привички, и тѣ се нуждаятъ въ днешно врѣме отъ сжщата оная охранителна обстановка, каквато имъ е била щедро давана въ славнитѣ дни на древното и класическо езичество. Материалистичното християнство отъ послѣднитѣ столѣтия е почти изгонило ясновидството отъ земята вслѣдствие на грубото невѣжество на неговитѣ професори по отношение на душевния животъ и неговитѣ закони, обаче съ възобновения интересъ къмъ психичнитѣ явления, който е сега почти навсѣдъ очевиденъ, вѣроятността за възобновяване методитѣ на древнитѣ храмове става отъ день на день по-насърчителна.

За всички ония, които изучаватъ мистериитѣ на Египетъ и на древна Гърция и които проникватъ навжтрѣ подъ простата поврѣхность на обрядитѣ и церемониитѣ, е съвсѣмъ ясно, че аурата на сградитѣ се е смѣтала за прѣдметъ отъ голѣма важность, а и въ християнството старата вѣра винаги е оцѣлявала донѣйдѣ, най-вече въ ония страни, гдѣто черквитѣ се държатъ особено святи. Твърдѣ осждителниятъ обичай, тъй печално на мода въ Европа, да се правятъ черквитѣ много голѣми мѣста за публични зрѣлища, клони да усили плачевния отпадѣкъ въ знанието, който цари между братята черковни-

ци, защото всѣки, който знае нѣщо за ефекта, получаванъ отъ обръщането светилищата — на игрища, разбира, колко е врѣдно подобно вулгаризиране (опошляване) на храмоветѣ, които първоначално сж били държани настрана само за духовни нужди, като сж били изключвани отъ тѣхъ даже порядъчни свѣтски сдружения. Има нѣкои свѣтски нужди, отъ чисто възпитателенъ характеръ, за които осветени мѣста може съ полза да се употрѣбаватъ, но търсенето на цѣнни знания отъ страна на искрени и сериозни ученици нѣма нищо общо съ зяпащото любопитство и празното гледане. Мохамеданитѣ пазятъ аурата на своитѣ джамии далечъ по-ефикасно, отколкото европейскитѣ християни пазятъ аурата на своитѣ черкви. Нѣма никакъвъ грѣхъ въ каквато-да-е форма на безобидно развлѣчение или невинно забавление, и нѣма никакъвъ порокъ въ едно просто лекомислие, обаче атмосферата тѣй се влияе отъ празнитѣ работи, че мѣстото става скоро неблагоприятно за цѣли на висше благочестие и благородно посветяване, което по тоя начинъ се обръща съвсѣмъ на едно просто търсене на забавления.

Цѣлебнитѣ дѣйствия на спането въ храмовете, за което много историци свидѣтелствуватъ, може лесно да се обяснятъ направо на строго научна основа, като вземемъ въ съображение обстоятелството, колко ревностно сж били пазени светилищата, въ които сж били извършвани ония чудеса отъ оздравяване. Неприятниятъ изразъ „болна стая“ е досущъ точенъ, защото стаитѣ, въ които стоятъ обикно-

вено затворени неджгави хора, сж всичко друго, но не и здравословни, и тази нездравота, която обикновено ги характеризира, се дължи, въ голѣмъ размѣръ, на мрачнитѣ, съкрушителнитѣ мисли, които се произвеждатъ между тѣхнитѣ стѣни и които сжщо се внасятъ въ тѣхъ отвънъ. Станало е почти всеобщъ обичай между хората да се приближаватъ до „болна стая“ крадешкомъ,—като-че прѣдъ нѣкоя опасностъ и съ единъ прѣкалено пониженъ тонъ на гласа. Тѣзи лоши обичаи сж имали въ основата си едно добро намѣрение, ала тѣ сж крайно пагубни, защото произвеждатъ двойно лошъ резултатъ: не само служатъ да понижатъ една вече прѣкалено понижена атмосфера, но правятъ всички ония, които се отдаватъ на тѣхъ, възприемчиви къмъ болестъ, когато дохадатъ въ съприкосновение съ нѣкой страждущъ.

ЗДРАВАТА АУРА, била тя на лице или на стая, когато е добръ развита, е силна и, въ умѣренъ смисълъ, може дори да се нарече агресивна. „Отъ него излѣзе сила“ е едно много ясно твърдѣние, употребявано за цѣрителъ, който притежава необичайна сила и ефикасностъ. Сила въ случая се казва на английски *virtue*, отъ латинската дума *Virtus*, която значи мощъ, енергия, сила и произлиза, както вече видѣхме по-горѣ, отъ *Vir*, висшиятъ мжжъ, въ противоположностъ на обикновенитѣ животински изтичания, които произлизатъ отъ *Homo*, обикновениятъ човѣкъ. *Virtue*, въ технически смисълъ, може да се опрѣдѣли като едно необичайно изобилие отъ здрава аура.

Едно прѣкрасно загатване има въ осмата глава на Евангелието отъ Матейя (2—4), гдѣто ни се казва, че единъ прокаженъ казалъ на Иисуса : «Ако искашъ, можешъ да ме очистишъ». Главната точка въ разказа би останала всецѣло незабѣлѣзана, ако пропуснемъ да изтъкнемъ важния фактъ, че прокажениятъ е билъ, очевидно, още въ първата молба застигнатъ отъ изтичането на сила отъ цѣрителя, прѣди още той послѣдниятъ да се приготви да насочи своето внимание къмъ прокажения. Проказата се е смѣтала, както и още се смѣта, въ много мѣста като неизлѣчима болестъ, и фактътъ, че единъ човѣкъ, измжчванъ отъ такава болестъ, е изказалъ своето увѣрение, че може да оздравѣе, прѣдостатъчно пояснява чувството на едного, който дожда въ осязателно, ако и неочаквано, съприкосновение съ цѣлебна сила, по-мощна отъ всѣка друга, въ сжществуването на която той е билъ наученъ да вѣрва.

Аурата на единъ Адептъ или Учителъ се различава твърдѣ много по степенъ отъ оная на единъ ученикъ, макаръ че тази послѣдната може да бжде наистина отъ сжщото качество, отъ което е и аурата на учителя, ако именно тоя ученикъ е отишълъ далечъ по пжтя на ученичеството.

Една аура много по-често се чувствува, отколкото да се вижда, защото се изисква необикновено висока степенъ ясновидство, за да може човѣкъ да види онова, което обикновено се чувствува съвсѣмъ лесно. Макаръ че изобщо сме навикнали да говоримъ за нашитѣ петъ чувства или сѣтива, които означаваме

респективно съ думитѣ: зракъ, слухъ, вкусъ, опипъ и миризъ, въ сжщностъ ние притежаваме само едно сътивно, което съдържа въ себе си всички сътива и което по право може да се нарече усѣтъ. Чръзъ дѣйствието именно на това всепроникващо сътивно или възприемателна способностъ ние имаме възможностъ да схващаме различнитѣ аури на лица и мѣста, щомъ дойдемъ въ атмосферно съприкосновение съ тѣхъ.

Има много истина въ стария английски куплетъ :

„I do not like you, D-r Fell,
The reason why, I cannot tell“

(Не Ви обичамъ, Д-ръ Фелъ,

По коя причина не мога да кажа),
но далечъ не е общеприето, че ние не обичаме „Д-ръ Фелъ“. Когато се приближимъ до него, ние твърдѣ често го обикваме наистина твърдѣ много, и понеже биваме тѣй силно привлечени къмъ него, макаръ че може да оставаме въ пълно незнание относно неговото минало, а сжщо и относно неговата система на лѣкуване, ние изеднѣжъ биваме облагодѣтелствувани отъ самия докторъ. Нито медицинското, нито умственото лѣкуване никога не може да се обяснятъ напълно, ако не бждемъ готови да разгледаме въпроса за аурата, тѣй като той се отнася направо и еднакво къмъ физическитѣ и метафизическитѣ практики. Двама или повече лѣкари или пъкъ двама или повече умствени практики може да се съгласяватъ точно по теория, а сжщо и по вънкашния способъ на лѣкуване. Единътъ отъ тѣхъ може да успѣва

забѣлѣжително добрѣ тамъ, гдѣто другиятъ или други ще срѣщнатъ нѣщо, което изглежда подобно на печална несполука. Ученитѣ християни (christian scientists), чиято метода по лѣкуване строго се съобразява съ едно установено правило, поясняватъ тоя фактъ по единъ знаменателенъ начинъ, и той наистина е достатъчно признатъ въ тѣхното образцово ръководство; „Наука и здраве съ ключъ къмъ Писанията (Science and Health, with Key to the Scriptures)“, въ което авторътъ, почитениятъ Мейри Бейкъръ Г. Едди (Mary Baker G. Eddy) изрично казва, че въ попрището на единъ цѣрителъ може да се стигне до едно такова стѣпало, гдѣто се изисква само присѣтствието на цѣрителя, тѣй като отживѣ времето на всѣкакви установени формули, били тѣ отричания или твърдения.

Макаръ че аурата на една сграда е прѣдметъ отъ значителна важность, ние не бива да забравяме, че сградата получава своето осветяване отъ нѣкои човѣци, които или просто сж живѣли въ нея, или пъкъ сж извршвали между нейнитѣ стѣни нѣкои специални посветителни церемонии. Красивиятъ обрядъ на посветяването има своята основа въ науката; такъвъ е, напр., обичаятъ на посветяване дѣца. Много лесно е за агностици да викатъ «сுவѣрие», но суевѣрие, на английски superstition, значи само сврѣхстроение (superstructure), ако се прослѣди производътъ на думата; и очевидно така е била тя разбираана прѣди три вѣка, когато е билъ направенъ авторизираниятъ английски прѣводъ на Новия Завѣтъ, въ царуването на Яковъ I. английски. Въ седемнай-

сетата глава отъ Дѣянията на Апостолитѣ, стихъ 22, ние срѣщаме израза «твърдѣ суевѣрни» (въ грѣцкия оригиналъ: »дейсидаймонестерусъ«), другояче прѣведено: «които се много страхуватъ отъ Бога»; и двата тия израза показватъ ясно, че писателтъ на първообраза трѣбва да е разбиралъ една извънредно тежка сграда, основата на която е била недостатъчна да крѣпи една такава грамадна маса.

Въ сжщата книга на Новия Завѣтъ ни се говори за Петровата сѣнка (5 : 15) и за надеждата, която хората сж хранили, че болни биха могли да се изцѣрятъ, ако тая сѣнка ги осѣни. Ние четемъ сжщо (19 : 11—12), че крѣпи и прѣстилки, носени отъ Апостолъ Павелъ, сж били употребявани, не безъ успѣхъ, за туй, което може да се нарече психомагнетично лѣкуване. Прѣобладаващитѣ вѣрвания на едно ненаучно множество може не винаги да се съгласяватъ съ твърдѣнията на люде добили университетски степени, но масата отъ народа основава обикновено своитѣ вѣрвания на своитѣ опитности, безъ да мисли твърдѣ дълбоко въ свръзка съ какво-да-е научно прѣдложение, и нейнитѣ общоприети вѣрвания въ нѣща, които я засѣгатъ отблизо, ще издържатъ обикновено повечето отъ ударитѣ на най-строгото научно изслѣждане. Добрѣ развити теории прѣдставятъ интересъ за школници, но иматъ малка стойностъ за масата на човѣчеството, за която чувството струва повече, отколкото едно дадено учение.

Ние често чуваме да се забѣлѣзва, че женитѣ сж по-интуитивни отъ мъжетѣ, и затова

тѣхното сѣждане е въ нѣкои отношения по-сигурно. Ако туй твърдение е вѣрно, то се дължи на една комбинация отъ различни причини, а именно: първо, на по-голѣмата обща деликатностъ на женския организъмъ спрѣмо мъжкия; второ, на по-уединения животъ, какъвто обикновено жената прѣкарва, сравнително съ живота на мъжа отъ срѣдна рѣка. Ония «първи впечатлѣния», за които често чуваме да се говори тѣй много въ всички случаи, когато тѣ не сѣ съвсѣмъ повърхностно основани и поради това заслужватъ сериозно внимание, се дължатъ на докосването до аурата на лице, достатъчно чувствително да изпита резултата, причиненъ отъ докосването.

Здравствената аура би трѣбвало да бѣде винаги добрѣ развита у служителитѣ на религията, особено у ония, що участвуватъ въ изврѣшването на церемонии, които притежаватъ както физическа, тѣй и психична страна. Здравитѣ възгледи, поддържани отъ най-добрия типъ прѣдхристиянски езичници, сѣ били охотно приемани отъ по-интелигентнитѣ, и, слѣдователно, по-малко фанатични, измежду водителитѣ на християнитѣ въ най-старата Християнска Црква. Туй е ясно посочено въ хубавото, до висока степенъ практично, послание на Якова, въ което ни се казва да викаме презвитеритѣ (старѣйшинитѣ) отъ християнската община въ врѣме на болестъ; защото общъ обичай на тия добри хора е било да изврѣшватъ церемонията на помазване тѣлото съ осветенъ елей, както и да възнасятъ молитви за оздравяване на страдащия. Въ господствуващата црква на Англия

(англиканската или епископалната) има днесъ свещеници, които усрѣдно работятъ да възстановятъ службата на помазване болнитѣ, и ние искрено се надѣемъ, че тѣ ще сполучатъ да направятъ нѣщо повече, отколкото да съживятъ единъ старъ обичай, който никога не трѣбваше да се допусне да излѣзе отъ употрѣбление. Ще бжде необходимо за тия добри свещеници да държатъ себе си въ прѣвъзходно здраве, ако искатъ да иматъ успѣхъ въ изврѣшването на доброто дѣло, къмъ което проявяватъ основателно активенъ интересъ, защото, ако осветяватъ и прилагатъ помазването, тѣ сигурно ще съобщаватъ своята аура, както на елемента, който оживотворяватъ чрезъ осветителния актъ, тъй и на страждущитѣ, които тѣ помазватъ съ елея, който сж оживотворили, като сж духнали въ него.

Грознитѣ факти относно заразителнитѣ и прилѣпчивитѣ болести, които факти сж били най-старателно натрупани и пуснати въ обращение прѣзъ миналитѣ нѣколко години, трѣбва да се измѣстятъ сега отъ новитѣ открития и демонстрации въ полето на заразителното здраве и прилѣпчивата добродѣтель. Кжсогледитѣ безбожни учени, които практикуватъ вивисекцията, инжектирането на отвратителна лимфа (серумъ) и други гнусни неправди, съ суетната надежда да унищожатъ болестъта, като, напротивъ, я разпространяватъ, трѣбва рано или късно да бждатъ заставени отъ ужаснитѣ послѣдици на своето нечестиво злодѣяние да видятъ заблудата на своитѣ методи. Божествената наука за здравето е досущъ естествена и може да се разбере отъ дѣца съ срѣдна интелигентность,

обаче умоветъ се помрачаватъ и тѣлата се развалятъ отъ постояннитъ извращения на реда, подстрекавани отъ тѣй нареченитъ комисионери на здравето.

Ние често чуваме оплаквания между спиритуалисти и други, които се интересуватъ отъ успѣшното произвеждане на психични явления, че е много мжчно да се добиятъ задоволителни доказателства за ясновидството, и не можемъ да затворимъ очи прѣдъ грозния фактъ, че болнавостъта е съвсѣмъ обикновено нѣщо между чувствителни лица, за които се казва, че се намирали въ необичайно близко общение съ духовнитъ сфери. Това печално положение на работитъ може да се поправи, само когато хората бждатъ готови да се заловятъ сериозно да прѣчистятъ своята аура, а, за да се извърши тази твърдѣ потрѣбна работа, нужно е, прѣди всичко, да се обърне внимание на ония извънредно практични въпроси по дишане, упражнение, облѣкло и диета, които на много, вѣроятно, високо надарени лица сж рѣшително неизвѣстни.

Понеже тѣзи въпроси прѣдставляватъ двѣ страни — езотерична (скрита, вжтрѣшна) и екзотерична (внѣкашна), единъ съвсѣмъ голѣмъ брой модерни студенти на психични проблеми сж се поддали на лъжовни твърдения за отношенията съществуващи между умоветъ и тѣлата. Мислитъ сж родители на думитъ и дѣлата; всички постъпки и рѣчи може да се разглеждатъ като извѣстенъ изразъ на мисълъта, но ние не бива да прѣнебрѣгваме фактитъ на взаимодѣйствието и

обратното дѣйствиe. Умътъ създава тѣлото, но пѣкъ и тѣлото въздѣйствува на ума. Мислитѣ прѣдхождатъ вѣнкашнитѣ условия, но тия условия, които сж тѣхнитѣ крайни физически резултати, влияятъ, отъ своя страна, върху своитѣ създатели; по тоя начинъ се случва, че всѣка дѣйствително благородна мисль влияе благоприятно върху нашата здравствена аура, а нашата здравствена аура, когато е добръ развита, кара ония, които чувствуватъ нейната сила, да мислятъ тѣй, както ние сме мислили, та подиръ това и тѣ да произвеждатъ сжщата аура.

Психичната аура се намира вжтрѣ въ физическото тѣло по сжщия начинъ, както душевното или астрално тѣло се намира въ физическото, ала аурата не само прониква човѣшкото тѣло, но и го окръжава; ето защо, когато е изобилна по обемъ и проникателна по качество, тя може да се чувствува на съвсѣмъ голѣмо разстояние отъ тѣлото на своя производителъ. Телепатията, или чувствуване на разстояние отъ неопрѣдѣленъ размѣръ, все още прѣдставя много тайни за обикновения ученикъ, и по силата на сжществената сложность на телепатичнитѣ явления никога нѣма да бжде възможно да се даде едно особено задоволително обяснение на това — какъ знанието се прѣдава отъ точка на точка. Безжичниятъ телеграфъ е хвърлилъ вече извѣстна свѣтлина върху една тъмна проблема, но има по-други фактори освѣнъ етернитѣ вълни, привеждани въ движение отъ желание и съсрѣдоточаване на едно рѣшение, фактори, които трѣбва да

се взематъ въ внимание, прѣди да може да се даде едно пълно обяснение на телепатията.

Аурата на единъ силенъ телепатистъ е сигурно една отъ най-влиятелнитѣ дѣйстващи сили при прѣдаването на мислитѣ и лѣкуването на далечно разстояние. Въ първия случай, простото прѣдаване на мисль-формитѣ, качеството или силата на аурата на прѣдавача е почти едничкиятъ най-важенъ за насъ факторъ, но въ втория случай, гдѣто трѣбва да се извърши лѣкуване, качеството на аурата е главната точка, която трѣбва да се разгледа. Ние всинца знаемъ, че можемъ да изпращаме послания чрѣзъ извѣстни телеграфни и телефонни срдства, но дѣйствиата, които тия послания трѣбва да произведатъ тамъ, гдѣто се получаватъ, зависятъ отъ качеството на прѣдаваната сила. Хора, които постоянно бързатъ, рѣдко сполучватъ въ каквото-да-е нѣщо, което прѣдприематъ, защото иждивяватъ своята аурна сила въ безумна възбуденостъ, и когато, нагледъ, успѣватъ въ задоволяването на една амбиция или сбждването на единъ копнежъ, тѣ безъ друго страдатъ отъ значително безпокойство, което настѣпва по-късно. Споредъ свидѣтелството на ясновидци, аурата на лице, измжчвано отъ хронично нервно възбуждение, е неспокойна, развълнувана и, слѣдователно, негодна да служи като едно кристално огледало или „тихо море“; освѣнъ това, тя почти съвсѣмъ не може да се контролира отъ волята на своя притежателъ.

Влизането въ спокойно умствено състояние, често наричано „мълчание“, е равностилно съ

пазенето на Евангелското поучение: „Влѣзъ въ тайната си стаичка и затвори вратата си“. „Тайната стаичка“ не е долапъ, а кжща или дреха отъ спокойна аура, която човѣкъ може да носи отгорѣ си навсѣкждѣ, тъй като тя се произвежда отвжтрѣ, а съвсѣмъ не се надава отвънъ. Раждането прѣдхожда надаването или нарасването, и послѣдното винаги слѣдва първото.

Аури отъ бѣлѣжитъ типъ инстинктивно се смѣсватъ; за опитността на единъ ясновидецъ този фактъ не допуска никакъвъ споръ. Аурата на егоиста е твърдѣ мрачна и служи главно да затваря вратата почти на всѣко нѣщо, толкозъ повече че едно досущъ егоистично лице се движи изъ свѣта не само безъ да люби, но и безъ да знае, че други го любятъ. Една майка може истински да обича единъ крайно егоистиченъ синъ или една крайно егоистична дъщеря, но чадото не може да чувствува, оцѣнява и използва радостно любовнитѣ струи, които изтичатъ отъ прѣданната майка, ако то е обиколено съ дебелъ поясъ отъ съвсѣмъ егоистична аура. Тоя фактъ може да се счете като една твърдѣ голѣма непризнателностъ отъ страна на облагодѣтелствуванни лица, положението на които е таково, че тѣ не чувствуватъ, и затова не могатъ да посрѣщатъ или оцѣняватъ заслужено благосклоннитѣ мисли и добритѣ желаня, които се отправятъ къмъ тѣхъ. Ледбитеръ е прѣдставилъ масторски пълния егоистъ затворенъ въ единъ истински заговоръ отъ тъмна аура, заключенъ, като въ една клѣтка, задъ прѣгради.

Тъзи размишления върху аурата, когато се смълят разумно, сж достатъчни да обяснят отчаянието и надменността, доволството и недоволството, сполуката и несполуката въ всички въобразими положения, въ които хората може да попаднатъ. Туй, което специалиститѣ по умствената наука енергично утвърдяватъ и прогласяватъ като едно необходимо учение, се тълкува най-ясно отъ ученици на окультизма, които дѣйствително виждатъ, както и чувствуватъ, аурата, която окръжава люде, чиято промѣнчивостъ не може да се обясни, докато не се прослѣди нейниятъ изворъ.

Липсата на аура е главната причина на прѣдразположението къмъ болестъ, защото, ако просто оставаме незащитени посрѣдъ една нездравословна обстановка, ние сме крайно изложени на зараза.

Всѣки човѣкъ се движи съ своя ауренъ кръгъ, както земята съ своята атмосфера или една костенурка съ своята черупка.

Рай и пъкълъ и всички посрѣдни състояния се урегулирватъ отъ аурата, и само въз основа на това познание ние можемъ да помиримъ разнитѣ противорѣчиви възгледи за тъй наречения «бжджщъ животъ», който се описва твърдѣ смжтно отъ нѣкои ясновидци, а твърдѣ графично отъ други. Прѣвъзходната лекторка и авторка Емма Хардингъ Бритенъ (Emma Hardinge Britten), която прѣзъ една значителна частъ отъ своята обществена кариера е била една отлична ясновидка, е имала често обичай да описва, въ врѣме на нѣкои отъ своитѣ трепетни рѣчи, видѣнията, които тя била

виждала съ «обитателитѣ прѣдъ прага», като е разбирала подъ тоя изразъ ония нещастни човѣшки сжщества, които сж принудени да зарѣзватъ своитѣ смъртни тѣла противъ волята си поради болестъ или поради послѣдичитѣ на безгрижността или разсѣянността и които сж обиколени съ такава гжста аура, че тя напълно затъмнява всички духовни пейзажи. Слѣпи въ единъ свѣтъ отъ цвѣтове, глухи въ единъ свѣтъ отъ звукове, самотни посрѣдъ множества другари, тѣзи психично затворени въ себе си сжщества не знаятъ нищо отъ онова, което се намира около тѣхъ; други се наслаждаватъ отъ прѣкрасни сцени, които тия жалки сжщества ни най-малко не съзнаватъ; или пѣкъ плуватъ въ сладоститѣ на дружбата, на която тия нещастни затворници сж напълно чужди. Истинскиятъ, най-реалниятъ пѣкълъ, който човѣкъ самъ си е направилъ, издържа, както това ни се открива чрѣзъ ясновидството, строгия опитъ на най-точното научно изслѣждане, макаръ че баснитѣ на богословието може да бждатъ оставени настрана въ тоя отличително наученъ вѣкъ. Мари Корели въ «Душата на Лилитъ» (*The Soul of Lilith*) е показала твърдѣ ясно, какво въ сжщностъ е «пѣкълъ», и изтъква, че едно паднало въ екстазъ чувствително лице, което служи като ясновидецъ, не може да намѣри пѣкъла въ пространството, както сж го описвали Сведенборгъ и други даровити духовидци, но той може да се опише най-достовѣрно като тъмни кржгове, които се намиратъ само около ония, що произвеждатъ тъмната аура, която именно образува тия кржгове.

Има само единъ начинъ, по който можемъ да постигнемъ дѣйствителенъ успѣхъ и истинско щастие, и той се състои само въ това — да се завземемъ обмислено да дисциплинираме себе си и да образуваме наоколо си една непроницаема аура.

Ако е съвършено вѣрно, че „подобното подобно привлича“, вѣрно е сжщо тѣй, че ние биваме привличани къмъ противоположното намъ; ето защо често намираме, че най-приятнитѣ асоциации отъ обичъ израсватъ отъ едно сливане на диаметрално противоположни температури. Но тѣзи омайни съюзи сж подобни на хармонитѣ въ музиката и ставатъ въ всѣка областъ на изкуството, гдѣто звукове и цвѣтове контрастиратъ и се сливатъ, като се прѣвръщатъ въ чудесни симфонии.

Любовъ и омраза, куражъ и страхъ никога не може да се слѣятъ, защото такива душевни вълнения сж противорѣчиви и взаимно се разрушаватъ, не сж полярно противоположни, та да се прѣввърнатъ въ едно съвършено единство.

Има друга една страна на закона на привличането, която се много по-рѣдко разпознава; тя е привличането, което грѣшникътъ чувствува къмъ светията, и болниятъ човѣкъ — къмъ здравия. Едно колко-годѣ умно размишление върху такива чисто естествени явления е прѣдостатъчно, за да се освѣтли една такава проста проблема. Ние биваме привличани къмъ всѣко нѣщо, отъ което се възхищаваме и което желаемъ да сподѣляме, слѣдователно, отъ привличането на единъ неджгавъ къмъ

единъ твърдѣ здравъ човѣкъ можемъ да сждимъ, че слабиятъ просто търси сила и чувствува инстинктивно, че здравата аура на единъ силенъ приятель доставя материалъ, отъ който може да се построи или усилн една слаба или разстроена аура. Морално здраве се съобщава и произвежда точно по сжщия начинъ. Истинскиятъ душевенъ цѣритель знае нѣщо за здравето и силата на своитѣ аурни лжчеизпускания и той нарочно ги изпраща навънъ, като раздава на други отъ истинския излишѣкъ или прѣливане на своята изобилна жизненостъ. Въ природата нѣма ограничение ; винаги има прѣизобилие отъ всички блага, а тъй е и съ човѣшката енергия.

Най-сигурниятъ начинъ, по който можемъ да станемъ силни, се състои въ това — да си служимъ съ енергията свободно и съ охота, но никога не съ напрѣгане ; ония, които се боятъ, да-не-би да изгубятъ сила чрѣзъ упражненне, сж винаги слаби, и тѣ разпиляватъ повече енергия чрѣзъ измжчване и безпокоене, отколкото иждивяватъ въ всички свои законни занятия. За да запази човѣкъ своята аура както трѣбва, нужно е да практикува съсрѣдоточаване на мисълта, да внимава и дѣйствува строго и правилно. Човѣкъ, който има истински успѣхъ, върши всѣко нѣщо основателно и се радва на всичко, което прави по единъ съвършенъ начинъ, а неговитѣ аурни лжчеизпускания могатъ да стигнатъ тъй далечъ, че той може да практикува телепатията и дори лѣкуването на далечно разстояние досущъ сполучливо, когато е заетъ съ обикновени свѣтски работи.

Аурата се разсѣйва, когато обръщаме внимание на нѣща, които не ни влизатъ въ работа.

Истинскиятъ филантропъ върши въ сжщность толкозъ много добро въ свѣта по силата на туй, което той е, че твърдѣ често неговото при-сжтствие струва много повече, отколкото би могло да бжде каквото-да-е количество отъ изговорени или написани увѣщания.

Колкото повече изучаваме простия законъ на Ехото, толкозъ по-лесно ще разбираме отзивчивостъта на природата спрѣмо мислитѣ и чувствата, които ѝ изпращаме, отзивчивостъ, която се явява по необходимостъ върху всички нейни сфери. Нека, прочее, да излизаме на открито мѣсто и тамъ, между ечещи скали и оглашаващи хълмове, да произнасяме свещенитѣ вълшебни думи: «АЗЪ ВИ ОБИЧАМЪ; АЗЪ СЪМЪ ВЪ СЪВЪРШЕНА ХАРМОНИЯ СЪ ВАСЪ», и, понеже всемирниятъ законъ е това, което е, сжщитѣ тия думи трѣбва да екнатъ обратно къмъ насъ, които сме ги изпратили на окржаващата насъ обстановка.

Ученикътъ по Пжтя на Мждростъта нѣма никога нужда да се спира прѣдъ питането — какво други чувствуватъ спрѣмо него; неговата работа е ясно опрѣдѣлена отъ питането — какво *той* чувствува спрѣмо други, и съобразно съ чувствата, които той произвежда, поддържа и изпраща навънъ, ще бжде положението на неговата собствена аура, и тъкмо такива ще бждатъ неговата сигурность посрѣдъ опасно-ститѣ, неговата неврѣдимостъ отъ болести и неговиятъ сигуренъ успѣхъ въ всички прѣд-приятия на живота. Туй е откритата тайна на Небесното Царство сега, тукъ и завинаги.

СЪДЪРЖАНИЕ.

Първа лекция: Основни положения	стр. 3
Втора лекция: Специфични тълкувания	29
Трета лекция: Човъшката аура като показател на здравето и характера, съ отражения вър- ху аура на жилищата	48

ПРИНЦИПИТЪ на ФРЕНОЛОГИЯТА

ИЛИ

ОБЯСНЕНИЕ НА ДУШЕВНИТЪ ЯВЛЕНИЯ ВЪ СВРЪЗКА СЪ НАЙ-НОВИТЪ ОТКРИТИЯ ВЪ ОБЛАСТЪТА НА ФИЗИОЛОГИЯТА

Искате ли да се самоизучите? — Искате ли да знаете какви сж ония, съ които се срѣщате въ вашитѣ обществени и търговски работи? — Искате ли да не сгрѣшите, когато си избирате другарь за до животь, било приятель или приятелка, мжжъ или жена? — Искате ли да знаете за какво ги бива, за какво сж достойни вашитѣ дѣца, и споредъ това да ги възпитате и упжтите въ живота? — Искате ли да знаете като адвокатъ какъ да разгатвате мотивитѣ и цѣлитѣ на човѣшкитѣ постѣпки; като лѣкаръ — какъ да опрѣдѣлите влиянието на едно или друго настроение; като духовень пастиръ — какъ да прѣсушите източника на скрѣбъта, отчаянието и безвѣрието и на тѣхно мѣсто да насадите радостъта, надѣждата и вѣрата; като офицеринъ какъ да възбудите въ своитѣ подчинени беззавѣтна любовь къмъ отечеството и самопожертвование, каквото никаква дисциплина не е въ състояние да създаде, и като родителъ или възпитателъ — какъ да задушите единъ порокъ или да укрѣпите една добродѣтель у вашитѣ дѣца и ученици,

Купете си новоизлѣзлата горѣозначена книга,
прѣведена отъ английски и издадена отъ книжарницата
на Д. ГОЛОВЪ въ София. Книгата е илюстрирана съ
124 образа.

Цѣна 4 лева, съ пощата 4'50.

ЦѢНА 1 ЛЕВЪ.